

MI MLADI

Glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

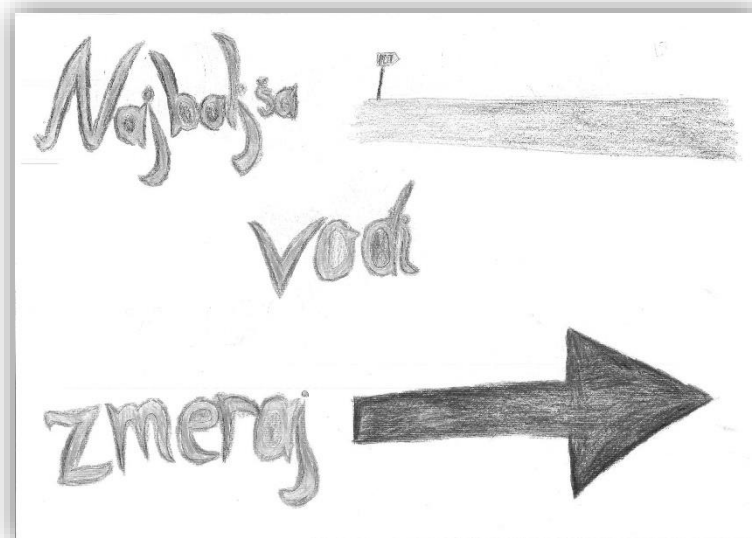
Šolsko leto 2014/2015

Dragi bralci!

Šolsko leto se bliža koncu in čas, da se dogodki zberejo in odmevajo v šolskem glasilu. Zgodilo se je veliko prijetnih, smešnih, veselih, zanimivih in najbrž nekaj tudi manj prijetnih doživetij. Vsi se raje spominjamo lepih in veselih. Gotovo vam bodo ostali v lepem spominu druženja na športnih, kulturnih dnevih, v pevskem zboru, šoli v naravi, ekskurzije, projekti, ki ste jih pripravljali skupaj. O tem pripovedujejo vaši prispevki na začetku glasila, sledijo pesmice in šaljivke ter pripovedke o naših in drugih krajih, risbe in slike pa kot dragoceni kamenčki tu in tam. Nekateri učenci tretje triade so sodelovali v projektu Ana Frank in se usposobili za vodenje skupinam, ki so si ogledale razstavo. Njihova razmišljanja so dodana na koncu glasila.

Želimo vam prijetno branje, uspešno do konca šolskega leta ter vesele in zdrave počitnice.

Uredništvo

Slika 1: Aleksander Osvald, 8. r.

MI MLADI: *glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok*

IZDAJA: *OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok*

UREDNIKA: *Almira Levstek*

UREDNIŠKI ODBOR: *David Kovačič, Almira Levstek, Andrej Starc, Cvetka Debeljak*

LEKTORIRANJE: *Almira Levstek, Bogdana Mohar*

OBLIKOVANJE: *Almira Levstek, Andrej Starc*

ŠOLSKO LETO: *2014/2015*

SLIKA NA NASLOVNICI: *Sara Kordiš, 2. r.*

SLIKE NA ZADNJI STRANI (od zgoraj navzdol): *Lana Mohar, Anja Mohar in Loti Debeljak, 4. r.*

Dogajalo se je med šolskim letom

PRVI ŠOLSKI DAN

Imela sem šest let. Komaj sem čakala, da grem v šolo. V šoli sem srečala sošolce. Potem smo zapeli. Učiteljica nam je dala rutke. Usedli smo se na mesta. Učiteljica nam je prebrala knjigo o medvedu, ki se uči brati. Izdelovali smo medveda. Kuharica je prinesla čaj in sladoled. Staršem je dala kavo. Posladkali smo se. Šli smo domov. Imela sem se lepo.

Lucija Lukanc Miklič, 2. r., POŠ Podpreska

KULTURNI DAN

Šli smo v mladinsko gledališče, kjer smo si ogledali gledališko predstavo z naslovom Kekec. Gledališka igra mi je bila zelo zanimiva in smešna. Najbolj mi je bil všeč igralec, ki je igral fanta Rožleta. Njegovo obnašanje in govorjenje mi je bilo zelo čudno in zabavno, saj je govoril kot štiri leta star otrok. Tudi drugi igralci so bili odlični. Igrali so v takšnih oblačilih, kot so jih ljudje nosili v preteklosti. Dogodki v predstavi so si hitro sledili, bili so zanimivi in zabavni, zato je čas hitro minil. Igralci so se na koncu priklonili in mi smo jim močno in veselo zaploskali. Po predstavi smo zapustili dvorano in se dobre volje napotili proti avtobusu, ki nas je že čakal. Odpeljali smo se domov. Tako se je zaključil naš kulturni dan, ki smo ga preživeli v Ljubljani.

Katja Lavrič, 5. r.

DNEVNIK – ČŠOD

17. 11. 2014

V ponedeljek, 17. 11., smo se odpravili v ČŠOD v Bohinj. Ko smo prispeli, smo se najprej pogovorili o pravilih. Potem pa smo se razdelili v sobe in razpakirali. Kmalu zatem je bilo kosilo. Po kosilu smo imeli prosti čas. Ob 15.00 pa smo se že odpravili na pohod. Šli smo v Ribčev Laz. Ogledali smo si tudi par znamenitosti npr. zlatorog, srčni možje, ... Več smo tudi izvedeli o Bohinjskem jezeru. Ko smo prišli v dom, smo mokra oblačila odnesli v kotlovnico, potem pa je še sledilo delo v razredu. Ob 18.30 smo imeli večerjo. Po večerji smo imeli prosti čas.

18. 11. 2014

Danes smo se zbudili ob 7.00. Potem smo šli na jutranjo rekreacijo. Po telovadbi smo imeli čas za urejanje sob. Ob 09.00 smo odšli na pohod. Pohod je trajal 2 uri in 30 minut. Ko smo prišli v dom, smo obleke odnesli v kotlovnico. Potem smo imeli pouk v razredu. Učili smo se preživetja v naravi. Kmalu zatem je bilo kosilo. Po kosilu smo streljali z loki. Bilo je zabavno. Zvečer bomo verjetno imeli skupen večer.

19. 11. 2014

Danes smo se zbudili ob 7.00. Potem smo se šli razgibat. Ko smo prišli nazaj v dom, smo pospravili sobe in se uredili. Po zajtrku smo šli veslat ter hodit. Bilo je zelo zabavno. Videli smo korita reke Mostnice. Kmalu zatem je bilo kosilo. Po kosilu smo imeli prosti čas. Potem pa smo šli ponovno veslat, da smo izmerili temperaturo reke Savice in jezera. Lovili smo tudi male živali v vodi. Bilo je prijetno, a obenem je bilo tudi zelo mrzlo. Ko smo prišli v dom, nas je še čakalo delo v učilnici. Gledali smo skozi mikroskop. Videli smo živali, ki jih ne moremo videti s prosim očesom. Zatem smo imeli večerjo. Po večerji pa bomo imeli večerno animacijo.

20. 11. 2014

Danes smo se zbudili ob 07.00. Šli smo se na igrišče razgibat. Potem smo imeli zajtrk. Po zajtrku smo šli na pohod. Videli smo rastje, ki raste v bližini jezera. Prehodili smo 11 km in tako smo obhodili celotno jezero. Kmalu zatem je bilo kosilo. Po kosilu smo imeli prosti čas. Ob 14.30 pa smo šli veslat po Bohinjskem jezeru. Bilo je zelo naporno. Ko smo prišli v dom, smo se igrali igrico z vesli. Bila je zelo zabavna. Potem smo imeli prosti čas. Ob 18.30 smo imeli večerjo. Po večerji bomo imeli spoznavni večer.

21. 11. 2015

Ko smo se zjutraj zbudili, smo začeli pospravljati in pakirati. Potem smo imeli zajtrk. Po zajtrku smo si šli ogledat še planšarski muzej. Bilo je zelo zabavno. Ko smo prišli v dom, nas je že čakalo kosilo. Po kosilu pa smo se odpravili domov.

MNENJE:

Vse skupaj mi je bilo zelo zabavno in poučno. Veliko smo prehodili, kar je bilo zelo naporno. Učitelji so bili prijazni in ustrezljivi. Dejavnosti so bile prijetne. Všeč mi je bilo, ko smo šli pogledat korita Mostnice.

Anja Car, 8. r.

ZIMSKI ŠPORTNI DAN - SANKANJE

V torek, 6. 1. 2015, smo imeli učenci prve triade zimski športni dan. Zbrali smo se v šoli. Po malici smo se oblekli kombinezone, si obuli škornje, si dali kape in rokavice. Vsak je vzel svoj bob, lopato ali sanke. Nato smo odšli v Retje. Tam smo se sankali, drsali z bobom ali lopato. Hišnik in ravnatelj sta nam pripeljala topel čaj. Ob dvanajstih smo se vrnili v šolo. Športni dan mi je bil všeč.

Nastja Bambič, 2. r.

ŠPORTNI DAN - SMUČANJE CERKNO

V torek, 20. 1. 2015, smo imeli športni dan, ki smo ga preživeli na smučišču v Cerknem. Zjutraj smo v šolo morali priti že ob sedmi uri. Z avtobusom smo se odpeljali do Nove vasi in pobrali tamkajšnje petošolce in njihove učitelje. Vozili smo se zelo dolgo. Med vožnjo smo si krajšali čas z besednimi igrami. Ko smo prispeli, smo si v avtobusu oblekli smučarske hlače, smučarske čevlje in nadeli čelado. Prijeli smo svoje smučke in palice in jih odnesli na postajo, kjer smo malicali. Na postaji smo se razdelili v skupine in se z učitelji odpeljali s sedežnico. Na smučišču smo se smučali po ravno prav strmi progi. Do poldneva smo se smučali samo po tej progi vozili z dvosedežnico in se učili zavijati po robnikih smučk. Ko je bil čas za malico, smo prišli do koč, kjer smo si odpeli smučke, se usedli na klopi in pomalicali.

Slika 2: Maks Levstek, 2. r.

Tam smo se dobili z ostalimi sošolkami in sošolci, ki so bili z drugimi učitelji v šoli smučanja. Ko smo pojedli, smo se spet ločili od ostalih sošolcev. Tokrat smo šli preizkusiti vse proge. Nekajkrat sem padla. Ena proga je bila tako strma, da sem mislila, da bom umrla, a kljub temu sem zelo uživala. Ko je bil čas za vrnitev domov, smo se spustili po še bolj strmi progi, da sem padla in se odkotalila. Neki smučar je pripeljal mimo in mi prinesel smučke, ki so ostale daleč za mano. Vprašal me je, če sem se poškodovala. Rekla sem da sem v redu in se mu zahvalila. Hitro sem se pobrala, si naredila smučke in se odsmučala do konca. Ta razburljiv dan mi bo ostal v lepem spominu.

Ajda Lavrič, 5. r.

Vožnja se mi je zdela izredno dolga. Ko smo prispeli, me je kar zmrazilo in bal sem se, saj sem bil prvič na velikem smučišču. Razporedili so nas v skupine. Nas je prevzel učitelj Aljaž. Ko sem bil na sedežnici, sem si po nesreči odpel smučko, ki je padla na tla. Prijazni učitelj mi jo je šel iskat in vse se je srečno končalo.

Jan Žveglič, 5. r.

Ko so nas prevzeli vaditelji smučanja, smo se najprej lovili v smučarskih čevljih, potem pa še s smučmi na nogah. Učili smo se ustavljanje in zavijati. Prvič sem se peljala s sedežnico. Bili smo tako visoko, da se je videl Triglav.

Saša Turk, 5. r.

V ŠOLI JE ZADIŠALO PO PUSTU

Na pustni torek smo imeli naravoslovni dan. Najprej smo imeli pogovor o zdravi prehrani. Vsak je predstavil jed oziroma recept, ki ga je prinesel od doma. Jaz sem prinesla recept za krhke flancate. Nato smo odšli v kuhinjo in začeli pripravljati pustne flancate. Punce so valjale kuhlne,

fantje pa so pekli kravajčke s sirom in sezamom, pa tudi flancate. Potem smo imeli malico. Po malici smo do konca spekli in ocvrli še miške. Po končanem delu so prispeli učenci od prvega do devetega razreda pogledat jedi, vzeli so bonbon in odšli. Pustne jedi pa smo nesli v razrede. Jaz sem nesla v 5. razred. Na koncu pa smo se posladkali še mi. Imeli smo še 30 minut časa in ta čas smo porabili za pisanje poročila. Dan mi je bil zelo zanimiv in poučen.

Pika Pavlič, 8. r.

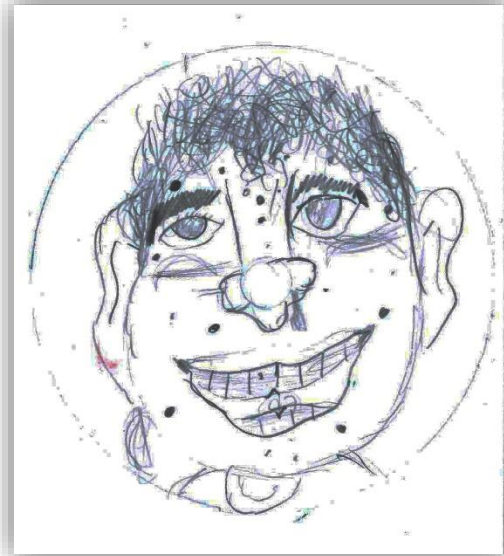
NAŠ KULTURNI DAN

V torek, 17. 3., smo se sedmošolci in šestošolci odpeljali na kulturni dan. Vsi smo ga že težko pričakovali. Bili smo že vsi nestrpni in vsak od nas si je hotel ogledati kip Frana Levstika, Ilijev kozolec, grad Turjak, Jurčičevo domačijo in predstavo. In končno smo se odpeljali.

Najprej smo se odpeljali do Dolnjih Retij pri Velikih Laščah, kjer smo si ogledali doprsni kip našega kulturnika Frana Levstika. Tam nam je učiteljica povedala številne posebnosti v povezavi z Levstikom. Potem smo se sprehodili do Ilijevega kozolca. Ta je pomemben, saj je Fran Levstik tam napisal svojo znano pripovedko Martin Krpan. Kozolec je bil pokrit s slamo, z lesenim ogrodjem. Zdaj je kozolec označen kot kulturni spomenik.

Z avtobusom smo se vozili do Turjaka, nato pa smo malo pešačili do turjaškega gradu. Grad je stal na vzpetini. Ogledali smo si ga, saj je povezan z našimi predniki, kot so France Prešeren, Primož Trubar in Jurij Dalmatin. Pred gradom je stala lipa, ki jo je Prešeren v svoji pesmi Turjaška Rozamunda poimenoval kot hrast. Ko je prišel vodič, nam je razložil, od kod ime Turjak. Ime je dobil po posebnem govedu, imenovanem tur. Končno smo stopili v grad. Ogledali smo si njegovo gradnjo, nato pa odšli v Dalmatinovo kapelo. Tam smo videli lepo

poslikane freske. Prikazovale so družino, ki je živela na gradu, in druge zgodbe. Na stropu pa smo videli tudi grbe kraljestev, iz katerih so prihajale žene. Dalmatinova kapela se imenuje zato, ker se je Dalmatin nad njo skrival v majhni sobici in prevajal Sveto pismo. Zaradi njega smo imeli prevod Svetega pisma enajsti na svetu. Potem smo si ogledali zgornji del gradu. Vodič nam je pokazal skrivno pot, ki so jo imeli, in nam povedal zgodbo družine. Šli smo tudi v sobo, kjer smo lahko videli cerkev in gradove. Sprehodili smo se po hodnikih in opazovali slike. V sobi za spominke nam je gospod vodič pokazal slike potomcev lastnikov tega gradu, pa tudi srce umrlega enega od njih. Gospod nam je tudi povedal, da sta dve ženski iz njihovega gradu še živi, vendar ne živita tukaj v Sloveniji. Ogledali smo si tudi ječo, kjer so obglavljali ujetnike, in nekateri učenci so to tudi preizkusili. Videli smo tudi ogromno luknjo – ječo, ki je bila globoka 10 m. Tja so zapirali najhujše upornike.

Slika 3: Kristjan Samsa, 8. r.

Po ogledu gradu smo svojo pot nadaljevali proti Muljavi, rojstnemu kraju našega pisatelja Josipa Jurčiča. Jurčičeva domačija je muzej na prostem. Najprej sta nas prijazna gospod in gospa odpeljala v prostor, kjer smo si ogledali filmček o vsem, kar je v povezavi z Jurčičem. Na posnetku

je bila predstavljena celotna domačija in dogodki, ki se dogajajo tam. Na filmčku smo videli tudi pranečaka Josipa Jurčiča. Kasneje nam je gospod še pokazal kraje, ki smo jih videli na posnetku. Popeljal nas je po bivalnih prostorih, nam pokazal kakšne predmete, ki so nam bili neznani, in nam predstavil Jurčičevo življenje. Pokazal nam je tudi Jurčičeva dela. Videli smo tudi lepo ohranjen svinjak, vodnjak in čebelnjak s čudovitimi panjskimi končnicami, ki so predstavljale razne legende, bajke in zgodbe. Na koncu ogleda pa smo si ogledali še kočo vaškega posebneža Krjavlja, t. i. Krjavljevo kočo. Bila je pokrita s slamo in deloma z lesom. Bila je majhna, kar tudi ni presenetljivo, saj je bil Krjavelj reven. Po trije smo si ogledali notranjost hiške. Imela je dva prostora – kuhinjo in prostor za spanje. Tam je bila še majhna krušna peč, kjer se je lahko pogrel.

Po končanem ogledu je sledil še zadnji postanek v Ljubljani. Tam smo si ogledali predstavo. Med čakanjem na predstavo smo se sprehodili po starem delu Ljubljane. Učiteljica nam je pokazala pomembne zgradbe. In med ogledovanjem znamenitosti je čas hitro minil. Tako smo odšli v Šentjakobsko gledališče, kjer smo si ogledali predstavo z naslovom Boksarsko srce. Govori o mladem prestopniku po imenu Jojo. Bil je zelo jezikav in neodgovoren, saj doma ni imel podpore. Bil je prepuščen sam sebi. Nekega dne je njegov prijatelj (vsaj Jojo je mislil, da je) ukradel avto, vendar je Jojo priznal, da je to storil on. Tako je Jojo moral iti v dom za ostarele pomagat staremu gospodu. Tam se je počasi spremenil. Sprva se je do gospoda obnašal nespoštljivo, potem pa se je nanj zelo navezal. Gospod je bil poklicni boksar. Vendar boksal je le v ringu. Nekega dne je stavec vprašal Jojo, če lahko proda njegove boksarske nagrade, a Jojo ga ni vzel resno. Mislil je, da si le domišlja. Ko pa mu je pokazal rdeče boksarske rokavice, je

spoznal, da je bil gospod včasih slaven. Jojo je hotel, da ga nauči, kako se boksa. In res ga je naučil. Gospod je vedel, da gre njegovo življenje h koncu, zato si je želel, da bi obiskal svojega boksarskega prijatelja v Franciji. Prvi poskus, da bi pobegnil iz doma starejših, mu ni uspel, drugič pa mu je pomagal Jojo. Ker mu je pomagal, mu je starec v dar podaril njegove boksarske rokavice. Iz te predstave sem se naučila, da ne smem imeti nespoštljivega odnosa s starejšimi in da se vsak lahko spremeni v dobrega človeka, tudi če je bil prej še tako slab.

Iz Ljubljane smo se odpravili nekaj čez četrto uro, domov pa smo se vsi utrujeni vrnilo nekaj čez peto uro.

Cel kulturni dan mi je bil zelo všeč. Na turjaškem gradu mi je bila najbolj všeč ječa, saj sem v njej videla napravo za obglavljanje, pa tudi kapela z lepimi poslikavami sten. Na Muljavi mi je bil najbolj všeč čebelnjak, saj je imel lepo poslikane panjske končnice. Najbolj pa mi je bila všeč predstava, saj sem se iz nje veliko naučila.

Urška Turk, 7. r.

NAŠ KULTURNI DAN V PARLAMENTU, GLEDALIŠČU IN KINU

V četrtek, 2. aprila, smo se učenci 9. in 8. razreda odpravili v Ljubljano. Ogledali smo si državni zbor, gledališko predstavo in film.

V državnem zboru nas je sprejela vodička, ki nas je najprej peljala v predverje velike dvorane. Videli smo fresko, ki nazorno pokaže vse ključne dogodke naše zgodovine. Vse nam je lepo

razložila in pokazala, nato pa smo šli v veliko dvorano. Tam smo se ji zahvalili za lepo vodenje.

Slika 4: Katja Lavrič, 8. r.

Naslednji ogled je bila gledališka predstava Gledališka ura. Predstava na humoren način prikaže, kdo vse je pomemben, da predstava nastane. V njej so igrali štiri igralci, ki so izvrstno odigrali vsak svoj del. Tako smo tudi gledalci spoznavali različne žanre igre in se ob tem zabavali.

Nazadnje nas je čakal še film. Ogledali smo si film z naslovom Rdeča raketa. Govori o posebnem fantu, ki se razlikuje od svojih vrstnikov. Je odličen pri sestavljanju avtov in avtomehaniki nasploh. Poleg tega dečka spoznamo tudi njegova prijatelja, Ano in Perota. Vsi trije izhajajo iz slabih razmer. Pri glavnem junaku Janu opazimo problem pri starših, ki ne razumejo svojega sina. Pero ima za očeta alkoholika, ki svojega sina tudi tepe. Pri Ani navzven deluje vse idealno,

ampak tudi ona ni v najboljšem odnosu z očetom. Otroci se odločijo, da pobegnejo z Janovim avtom. Konec je mogoče malo nerazumljiv. Film je vsekakor poučen in tematika je kar blizu nam, saj film govori o naših vrstnikih. Prikazuje aktualne probleme današnje mladine.

Celoten kulturni dan je bil lepo organiziran in spet smo se domov odpravili polni, a hkrati željni znanja.

Zala Ravnikar, 9. r.

TEHNIŠKI DAN

V soboto, 11. 4., se je ob 08.20 uri odvijala delovna sobota. Ko smo prišli v šolo, smo imeli evakuacijo. Učenci smo odšli v matične učilnice, potem pa je ravnatelj po zvočniku najavil, da je v knjižnici izbruhnil požar. Vsi učenci smo se odpravili iz šole na zbirališče v primeru požara. Tam so učitelji poročali o prisotnosti učencev. Po končani vaji smo prisluhnili gasilcem. Pokazali so nam, kako gasiti z gasilnim aparatom. To je preizkusil tudi moj sošolec Emil. Videli smo tudi veliko ostale opreme, npr. plinsko

masko, ki jo je preizkusila Veronika. Potem smo se odpravili na malico, po malici pa smo se učenci 6., 7., 8. in 9. razreda odpravili na vrh Hriba. Tam pa smo opravili tek na 60 in na 600 metrov. Nato je napočil čas za čistilno akcijo in krašenje šole. Šolo smo zelo lepo

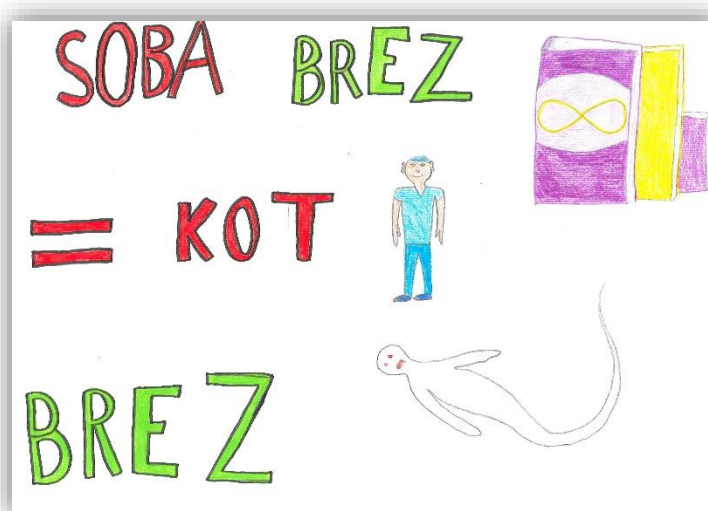

okrasili. Naredili smo najrazličnejše rože in pikapolonice, pa tudi dež iz rožic. Učiteljice pa so se tudi potrudile in so naredile dva prelepa laboda. Okraske smo le še obesili, nato pa se je ob 12.40 uri ta delovna sobota zaključila. Učenci smo se odpravili domov ter uživali še preostanek te delovne sobote.

Petra Košmrlj, 7. r.

NAŠ DAN S PROJEKTOM RASTEM S KNJIGO

V četrtek, 23. 4. 2015, smo imeli projekt Rastem s knjigo, zato smo se odpravili v Ribnico. Najprej smo se ustavili v knjižnici Miklova hiša. Knjižničarka nas je lepo sprejela in nam razdelila kviz o patru Stanislavu Škrabcu. Na njem je bilo 8 sklopov in o vsakem nam je malo razložila. Izvedeli smo kar veliko o zgodovini, pa tudi, da je Stanislav dobil ime potem, ko je delal kot duhovnik v samostanu. Ko smo kviz rešili, smo izpolnili

Slika 5: Pika Pavlič, 8. r.

še obrazce in jih dali v žreb za zastoj knjigo. Knjižničarka nas je peljala tudi po poslopih knjižnice in nam na koncu razdelila še knjige Odprava zelenega zmaja v dar vsem sedmarjem ob projektu Rastem s knjigo. V knjižnici smo še pomalicali, med ogledom pa nas je prišel snemat tudi R-kanal. Za tem smo odšli na ribniški grad.

Na grajskem mostu nas je že čakala kustosinja. Peljala nas je v notranje prostore in najprej smo se ustavili na razstavi stare gostilne na območju Ribnice. Vsebovala je preproste mize, stole, šank in razstavljeno takrat najboljšo pijačo – malinovec. Obdana je bila tudi z veliko opisi ljudi iz takratnega obdobja in njihova doživljanja. Pot smo nadaljevali do razstave suhe robe in lončarstva, saj so bili in so še zdaj Ribničani odlični lončarji in suhorobarji. Razstavljeni so bili izdelki vse od rešeta, grabelj, kolovrata, metel do lončarskih posod, lepo porisanih krožnikov in še veliko drugega. Videli pa smo tudi pljuvalnik, saj so ljudje zelo veliko pljuvali in je bilo to nekaj vsakdanjega. Po končanem ogledu lončarstva in suhe robe smo se malo sprostiti in šli poslušat pripoved o nastanku Ribnice ter kako se je na ribniškem grbu znašla riba. Pripoved ni bila dolga, zato smo že hitro odšli v sobo, ki je ponazarjala, kako so mučili ženske, za katere so trdili, da so čarovnice. Tam pa so prirejali tudi sodbe njim v čast in posnetek ene izmed njih smo poslušali. Kustosinja nam je povedala, da so ženske morale po več ur sedeti na bodečem stolu, dokler niso priznale svojih hudobij. Po njihovem priznanju pa so jih največkrat usmrtili, z obešalnimi napravami, sežigom na grmadi, raztezanjem in sekanjem glave, nog ter rok.

Zadnja postojanka na gradu pa je bil še ogled parka kulturnikov z njihovimi spomeniki. Na nekaterih izmed njih so bili tudi potoški. V parku smo se še malo spočili in se spet odpeljali drugam, in sicer v Hrovačo do Škrabčeve domačije. Domačija je zelo lepo ohranjena. Hiša, v kateri je živel pater Stanislav Škrabec, je bila zelo velika, na pročelju hiše je njegov relief. V največjem prostoru - hiši so bili kamin, miza, klopi, skrinja in tja še zmeraj pridejo ljudje večerjat. Imela je tudi še druge prostore – spalnico, hodnik in črno kuhinjo. V njej so bili pripomočki, s katerimi so si gospodinje pomagale pri pripravi jedi. Lepo ohranjen pribor, krožniki, posode, lonci in najrazličnejša zelišča. K posestvi hiše sta spadala tudi kašča in

skedenj. V kašči je bilo precej temno, zato nismo dosti videli, vemo pa, da je služila shranjevanju pridelkov. Skedenj je bil že malce drugačen kot prej, saj je bil lepo pobarvan, notranji prostori pa so služili drugemu namenu. V njem je bila zelo velika miza s stoli in televizija, namenjena sestankom pomembnih ljudi. Nad tem prostorom je bila razstava glinenih izdelkov. Malo stran od domačije je bila tudi še kovačija. Zdaj je sicer ni več, so pa v hiši slike delavcev ter stroji in pripomočki za delo v kovaštvu. Ker pa smo bili pridni, nas je gospod odpeljal še na ogled njihovega novega hotela v Hrovači, ki je mešanica med starim in modernim. Ima velike, luksuzne spalnice, kopalnice in dve različici kuhinje, moderno in staro (črno kuhinjo). Zgradili pa so ga, ker se na domačiji izvaja veliko porok in drugih dogodkov in ljudje potem tukaj prespijo. Ogledovanje se je končalo ob 12.10, domov pa smo prišli ob 12.40 in takrat tudi zaključili s kulturnim dnevom.

Izlet mi je bil res všeč. Poleg tega, da nismo imeli pouka, je bilo res zabavno. Izvedeli smo veliko novega in zanimivega. Mislila sem, da vem že veliko o Ribnici, pa sem spoznala, da marsičesa pomembnega in poučnega še ne. Grad sem sicer že poznala, saj imam tam velikokrat nastope z mažoretkami. Knjižnico pa prav tako. V njej si pogosto izposodim knjige, ki jih pri nas ni. Skratka, izlet je bil res poučen, pa tudi zanimiv in se že veselim naslednjega. Ampak mislim, da ga letos ne bo več, ker se šolsko leto že bliža koncu.

Gala Bartol, 7. r.

Nagradni izlet Čisti zobki

V četrtek, 28. maja 2015 ob 10. uri smo se v hali Tivoli udeležili zaključne prireditve ob koncu tekmovanja za čiste zobe. Nagradnega izleta so se udeležili učenci od 1. do 5. razreda, ki so po razredih zbrali največ točk. Po pozdravnem nagovoru in podelitvi nagrad nas je zabavala akrobatska skupina in nato še glasbena skupina Čuki. Po plesni zabavi so nam razdelili svoje razglednice in nam jih podpisali. Veseli in navdušeni smo se vrnili ob 13. 30.

učenci 2. razreda

PRIDNO SMO SE UČILI IN DOBILI PRIZNANJA NA TEKMOVANJIH**SLOVENŠČINA – za Cankarjevo priznanje****Bronasto priznanje:**

- 2. razred: Vanesa Balantič, Klara Mišič, Gaja Starc
- 3. razred: Hana Anzeljc, Kaja Lavrič
- 4. razred: Loti Debeljak, Neža Levstik
- 5. razred: Ajda Lavrič
- 6. razred: Sara Šega
- 7. razred: Urška Turk
- 8. razred: Veronika Knavs, Domen Debeljak
- 9. razred: Martin Bartol, Marko Cimprič

Srebrno priznanje:

- 9. razred: Martin Bartol

MATEMATIKA – za Vegovo priznanje**Priznanje za uspeh na tekmovanju:**

- 1. razred: Nik Cimprič
- 2. razred: Maks Levstek, Sara Kordiš, Nik Bartol, Zala Lavrič
- 3. razred: Ines Lavrič, Vida Cimprič, Kaja Lavrič
- 4. razred: Loti Debeljak, Neža Levstik, Alina Šega
- 5. razred: Ajda Lavrič
- 6. razred: Lovro Debeljak, Nejc Levstek, Ana Mohar, Sara Šega

Bronasto priznanje:

- 7. razred: Tilen Anzeljc, Gala Bartol, Petra Košmrlj
- 8. razred: Gabrijel Bartol, Domen Debeljak, Veronika Knavs, Aleksander Osvald
- 9. razred: Pija Kebe

Srebrno priznanje:

- 7. razred: Petra Košmrlj, Gala Bartol
- 8. razred: Aleksander Osvald
- 9. razred: Pija Kebe

FIZIKA – za Stefanovo priznanje**Bronasto priznanje:**

- 8. razred: Gabrijel Bartol, Domen Debeljak, Aleksander Osvald
- 9. razred: Zala Ravnikar

Srebrno priznanje:

- 8. razred: Gabrijel Bartol, Aleksander Osvald
- 9. razred: Zala Ravnikar

ANGLEŠČINA**Bronasto priznanje:**

- 8. razred: Gabrijel Bartol, Veronika Knavs
- 9. razred: Luka Kordiš

GEOGRAFIJA**Bronasto priznanje:**

- 8. razred: Veronika Knavs, Pika Pavlič
- 9. razred: Luka Kordiš, Zala Ravnikar

Srebrno priznanje:

- 9. razred: Zala Ravnikar

ZGODOVINA**Bronasto priznanje:**

- 8. razred: Domen Debeljak
- 9. razred: Samo Lavrič, Zala Ravnikar, Pija Kebe, Martin Bartol

Srebrno priznanje:

- 8. razred: Domen Debeljak
- 9. razred: Samo Lavrič, Zala Ravnikar

KEMIJA – za Preglovo priznanje**Bronasto priznanje:**

- 8. razred: Andraž Mohar

BIOLOGIJA – za Proteusovo priznanje***Bronasto priznanje:***

8. razred: Veronika Knavs

9. razred: Martin Bartol

RAČUNALNIŠTVO - Bober***Bronasto priznanje:***

7. razred: David Kordiš

8. razred: Aleksander Osvald

Srebrno priznanje:

8. razred: Aleksander Osvald

POZNAVANJE SLADKORNE BOLEZNI***Bronasto priznanje:***

8. razred: Klavdija Osvald, Anja Car,

Veronika Knavs

9. razred: Samo Lavrič

TEKMOVANJE VESELA ŠOLA***Bronasto priznanje:***

4. razred: Loti Debeljak, Aleksandra Kitanovska, Nika Košmerl, Nadja Košmrlj, Klara Lavrič, Tjaša Mišič, Lana Mohar, Alina Šega

Srebrno priznanje:

4. razred: Loti Debeljak, Nadja Košmrlj

Podelitev bralne značke

SNOVANJA PODRUŽNICE PODPRESKE**MOJA MAMI**

Moja mami je najboljša in rada jo imam.
Le kaj bi brez mami,
ker pomaga mi pri domači nalogi
in dovoli mi pomivati posodo.

Za lahko noč mi prebere pravljico,
zapoje mi pesmico.

Lucija Lukanc Miklič, 2. r.

PESEM O MAMICI

Jaz imam pa rožico,
v njej je moj zaklad.
V njej je moja mamica,
rada jo imam.

Ji zmeraj lahko zaupam
in ji kaj povem.

Mami moja zelo dobro kuha in pospravlja.
Rada se igra z mano in se veseli.

Rada me ima zelo, jaz pa njo.
Moje mamice ne zamenjam za zlato,
za bogastvo, za nič na svetu.
Mamico imam zelo rada.

Lina Poje, 2. r.

MAMINA PESMICA

Mami je zarja,
kakor sonček sije,
rada jo imam.

Le kaj ne bi bila,
saj dobro kuha
in rada hodi v službo.

S prijateljico se rada smeje,
z učiteljico se rada pogovarja.
Rada se z mano igra igrice.

Klara Križ, 2. r.

POSTALA BOM UČITELJICA

Ko bom postala učiteljica, bom učila otroke in dajala različna navodila. Imela bom veliko listov in knjig. Imela bom računalnik in pisala ocene. Dala bom domače naloge in učence učila računati in pisati tiskane in pisane črke. Včasih bomo šli v Kekčevo deželo in k Piki Nogavički. S šolo se bomo šli učiti plavat.

Lucija Lukanc Miklič, 2. r.

Slika 6: Lucija Lukanc Miklič, 2. r.

Slika 7: Anamarija Volf, 1. r.

POSTALA BOM ZOBOZDRAVNICA

Jaz bom zdravila zobe. Delala bom v ambulanti. Pomagala mi bo medicinska sestra. Imela bom veliko pripomočkov ogledalo, sesalec, vrtalec, injekcijo, stol in rokavice in luč. Otroci bi bodo lahko narisali risbico. Če bodo otroci pogumni, jim bom dala šampiljko in balon.

Lina Poje, 2. r.

POSTALA BOM VZGOJITELJICA

Jaz bom čuvala majhne otroke. Zjutraj bomo šli na malico. Potem se bodo igrali v igralnici. Otrokom bom rekla, da gremo ven. Malo pa jim bom pomagala pri oblačenju in obujanju. Dala jim bom vrvico. Najmanjše otroke bom vozila v vozičku. Včasih bomo šli tudi na izlete. Obiskali bomo šolarje. Vsi se bomo imeli lepo.

Klara Križ, 2. r.

PREPIR S SESTRICNO

Bila je nedelja. Starša sta morala iti v Kranjsko Goro, midve s Stelo pa sva počakali pri mami. Nisva vedeli, da bosta tam tudi najini sestrični. Ko sta Monika in Stela zaspali, sva se z Aniko igrali. A čez nekaj minut se je Anika strmila, ker se ni hotela igrati po moji želji. Nisem vedela zakaj. Potem me je Anika porinila. Ko sta se Stela in Monika zbudili, se mi je Anika opravičila in vsi skupaj smo se igrali naprej.

Lina Poje, 2. r.

PADEC

Nekega dne sem šla k Anamariji, a je ni bilo doma. Sama sem šla na tobogan. Padla sem z njega. Bolela me je roka. Z mamico in z očijem smo šli k zdravniku. Usedli smo se v čakalnico. Zdravnik me je poklical. Rekel je, da mora slikati roko. Šla sem slikat, nato pa v čakalnico. Zdravnik me je poklical in mi je povedal, da je roka polomljena. Dal mi je gips. Šli smo domov. Ko je prišel moj brat Miha, je videl gips. Vprašal me je, če me boli roka. Rekla sem, ja. Ko sem prišla v šolo, so se lahko sošolci podpisali na moj gips.

Spoznala sem, da imam dobre sošolce, saj so mi pomagali pri delu. Drugič bom pazila.

Klara Križ, 2. r.

Slika 8: Klara Križ, 2. r.

Slika 9: Lina Poje, 2. r.

LUKAS

NEKO JUTRO SVA Z MAMICO ZASLIŠALA NEK ZVOK. V PIŽAMAH SVA ŠLA VEN. ZAGLEDALA SVA ŽREBIČKA. BIL SEM VESEL. Z MAMICO SVA ŠLA V OGRAJO IN POBOŽAL SEM KONJIČKA. ULEGEL SE JE IN SE JE SKORAJ UDARIL V SKALO. Z MAMICO SVA UMAKNILA SKALO. KONJIČEK JE VSTAL. DAL SEM MU IME LUKAS.

BENJAMIN VUKALIČ, 1. R.

MUCA RUTARICA

NEKOČ SO ŽIVELI OTROCI. HODILI SO V PRVI RAZRED. RUTKE SO NAMETALI NA TLA. RUTK NISO NAŠLI. VPRAŠALI SO UČITELJICO. UČITELJICA JE REKLA, DA NI VIDELA RUTK. MAME SO PОВЕDALE OTROKOM, DA JIH JE ODNESLA MUCA RUTKARICA. OTROCI SO ŠLI V GOZD. NAŠLI SO HIŠICO MUCE RUTARICE. OTROCI SO ZAGLEDALI RUTKE NA POLICAH. EDEN NI NAŠEL RUTKE. MUCA RUTACIA JE RUTKE OČISTILA IN ZAŠILA IN JIH DALA OTROKOM.

RAZLOŽILA JIM JE, DA MORAJO RUTKE POSPRAVLJATI. OD TAKRAT SO OTROCI RUTKE POSPRAVILI.

DANIJEL MALNAR, 1. R.

MUCA BONBONARICA

NEKOČ JE BIL SONČEN DAN. Z ERIKO SVA SE IGRALA ZUNAJ. POTEM SVA ŠLA K TETI ANDREJI IN K NIKI. IGRALI SMO SE. PREDEN SVA ŠLA DOMOV, MI JE TETA ANDREJA DALA BONBONE.

KO JE BIL ŽE VEČER, NISEM SMEL POLIZATI NOBENEGA BONBONA. NATO SEM JIH KAR PUSTIL MED IGRAČAMI. POTEM SEM ŠEL SPAT. ZJUTRAJ BONBONOV NI BILO VEČ MED IGRAČAMI.

SPOZNAL SEM, DA MORAM VSE STVARI DATI NA PRAVO MESTO.

AŽBE TURK, 1. R.

ZLATOLASKA IN POMLAD – MOJA PRAVLJICA

ZLATOLASKA JE BILA NAJLEPŠA DEKLICA V VASI. IMELA JE VELIKE LASE IN VSI SO JO IMELI RADI.

ZLATOLASKO SO OČARALI PRVI SPOMLADNI CVETOVCI. NAJRAJE JE IMELA ZVONČKE IN TROBENTICE. ZNALA JE PRAV ČAROBNO IGRATI NA TROBENTICO. NJENO ČUDOVITO IGRANJE SE JE SLIŠALO DALEČ NAOKOLI, VSE DO BLIŽNJEGA GRADU, V KATEREM JE ŽIVELA ZLOBNA ČAROVNICA. SOVRAŽILA JE NJENO IGRANJE IN JE SKLENILA, DA IZVEDE STRAŠNI UROK, DA BI IZGINILE VSE TROBENTICE. UROK SE JI JE PONESREČIL.

IN OD TAKRAT IMA ZLOBNA ČAROVNICA TROBENTAST NOS. ZLATOLASKA PA ŠE DANES ČAROBNO IGRA IN NAZNANJA PRIHOD POMLADI.

ANAMARIJA VOLF, 1. R.

MUCA ZVEZKARICA

NEKOČ SO ŽIVELI OTROCI, KI NISO POSPRAVLJALI. ZVEZKI SO BILI POD POSTELJO, POD MIZO IN POD KLOPJO. OTROCI SO ZATO VSAKO JUTRI ISKALI ZVEZKE. KO SO PRIHAJALI V ŠOLO, SO VPRAŠALI UČITELJICO, ČE JE VIDELA NJIHOVE ZVEZKE. UČITELJICA JE ODGOVORILA, DA JIH JE ODNESLA MUCA ZVEZKARICA. OTROCI SO SE ODPRAVILI POISKAT MUCO ZVEZKARICO. VIDELI SO PTICE, POTOČEK IN KROŠNJE, SLIŠALI SO PTIČJE ŽVRGLENJE. SREDI JASE SO ZAGLEDALI MAJHNO KOČICO MUCE ZVEZKARICE. MUCA JIH JE SLIŠALA IN JIH POVABILA NOTRI. POVEDALA JIM JE, DA JE VZELA ZVEZKE, KER SO BILI RAZMETANI. VRNILA JIM JIH JE. OTROCI SO SE ZAHVALILI IN ODŠLI DOMOV. OD TAKRAT VEDNO PRIDNO POSPRAVLJAJO SVOJE ZVEZKE IN DRUGE REČI.

ANAMARIJA VOLF, 1. R.

Slika 11: Danijel Malnar, 1. r.

Slika 12: Ažbe Turk, 1. r.

Slika 10: Benjamin Vukalič, 1. r.

PRISPEVKI UČENCEV OŠ LOŠKI POTOK

UČENCI 2. RAZREDA SO IZRAZILI MNENJA O PIKINEM FESTIVALU

Všeč so mi bile delavnice, predstava in labirint.

Patricija Košmrlj, 2. r.

Najbolj mi je bilo všeč v labirintu in Pikina predstava. Na koncu sem kupil Ficka.

Patrik Kordiš, 2. r.

Najbolj mi je bila všeč predstava Pepelka.

Gaja Starc, 2. r.

Bilo mi je všeč, ko smo gledali predstavo Pepelka, v delavnicah, v labirintu in da sem kupila Ficka.

Urška Lavrič, 2. r.

Na Pikinem festivalu mi je bilo všeč več stvari. Zelo mi je bila všeč Pepelkina predstava. Videli smo veliko živali. Najbolj mi je ostalo v spominu Pikino obnašanje in njene vragolije.

Luka Turk, 2. r.

Všeč mi je bila predstava in nakupovanje.

Nastja Bambič, 2. r.

Pika Nogavička je doma v vili Čira – Čara. Najbolj mi je bila všeč predstava in delavnice.

Vanesa Balantič, 2. r.

Zelo lepo mi je bilo na predstavi, v labirintu, ko sem kupila Ficka, na delavnicah, še posebej pa, ko mi je Pika spletla kitki in narisala pikice po obrazu.

Larisa Anžur, 2. r.

Slika 16: Urška Lavrič, 2. r.

Slika 17: Vanesa Balantič, 2. r.

Slika 13: Gaja Starc, 2. r.

Slika 14: Klara Mišič, 2. r.

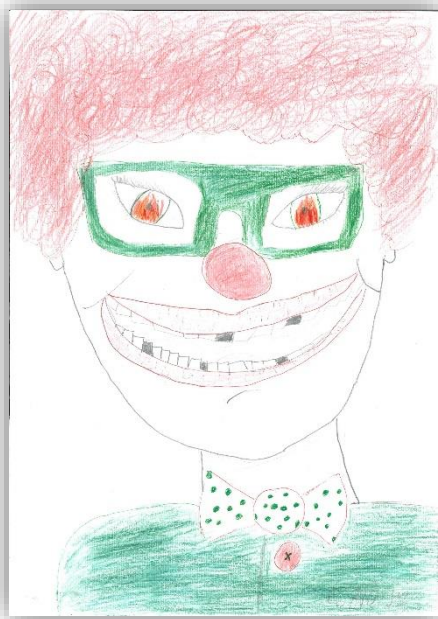
Slika 15: Larisa Anžur, 2. r.

DOŽIVLJAJI - ZGODILO SE JE**ZASLUŽILA SEM SI APLAVZ**

Aplavz sem si zaslužila pri pevskem zboru. Vsak teden smo se pripravljali za ta nastop. Prireditev je potekala v naši telovadnici. Bilo je zelo veliko ljudi. Vsi so nam glasno ploskali. Ker je bilo veliko ljudi, je bil velik tudi aplavz. Tudi ko smo šli z odra, so nam še vedno glasno ploskali. To je bil res velik aplavz. Bila sem zelo vesela, ker smo si ta aplavz res zaslužili. Po nastopu nas je pohvalila tudi učiteljica Marija in dan je bil popoln.

Lana Lavrič, 3. r.

Bil je mesec marec. V šoli je učiteljica povedala, da bo kmalu materinski dan. Takrat praznujejo mamice.

Slika 18: Klavdija Osvald, 8. r.

Učiteljica je naročila, da se moramo

naučiti pesmico *Mama je ena sama*. Učila sem se sama. Za pesmico je vedela samo moja sestra. Za materinski dan sem pesmico prvo povedala mami. Bila je zelo vesela. Ko je mamica prišla iz službe, sem hitro stekla domov. Najprej sem ji čestitala. Potem sem ji povedla pesmico. Mamica je bila zelo vesela. Dobila sem velik aplavz in poljubček.

Zala Šega, 3. r.

Aplavz sem si zaslužila, ko sem kot majhen otrok prehodila težavno pot. Neko nedeljo dopoldne se je očka odpravil na pohod na Kamni grič. Z njim sem odšla tudi jaz. Stara sem bila tri leta. Pohod je bil težaven, ker je bil zunaj sneg. Veliko moči je bilo

potrebno pri hoji, saj se je sneg udiral pod nogami. Mislim, da sva za pot potrebovala štiri ure. Domov sva prišla zelo utrujena. Mamica je bila mojega podviga zelo vesela. Za ta trud bi bil aplavz zelo zaslužen.

Ida Košmerl, 3. r.

DOBILA SEM BRATCA

Minilo je pet let in pol, odkar je mami rodila mojega bratca. Ko sem izvedela, da bomo pri nas imeli dojenčka, sem bila zelo navdušena. Mamico sem kar naprej spraševala, kdaj se bo rodil. Jaz sem si seveda želela sestrico, saj sem imela že tri starejše brate. Končno je napočil čas in dobili smo malega Nika. Najprej sem bila malo razočarana, ko pa sem ga videla, sem ga takoj vzljubila. Bil je zelo ljubek novorojenček. Ko je bila mami z njim še v porodnišnici, sem jo zelo

Slika 19: Veronika Knavs, 8. r.

pogrešala in sem komaj čakala, da prideta domov. Z njenim prihodom je zaživela vsa hiša. Vsi smo z navdušenjem sprejeli novega člana naše družine. Sedaj je moj bratec star 5 let in pol in je zelo živahen otrok. Velikokrat mi nagaja, vendar ga imam kljub temu zelo rada.

Lucija Kordiš, 5. r.

NEZGODA V ŽIVALSKEM VRTU

V začetku oktobra smo imeli družinski izlet. Šli smo v živalski vrt. Bil je lep jesenski dan. Pot do Ljubljane je bila dolga. Komaj sem čakala, da prispemo, saj sem se zelo veselila ogleda živali.

Ko smo prispeli, je bila dolga vrsta. Čakali smo približno deset minut. Najprej smo si ogledali surikate. Bile so mi zelo všeč. Potem smo si ogledali še druge živali. Ko smo prišli do opic, je močno zapihalo. V desno oko mi je priletela žagovina. Zelo me je bolelo. Skušali smo jo odstraniti. Poizkusili smo vse, vendar ni šlo. Ker me je še vedno močno bolelo in nisem mogla gledati, so me starši odpeljali na urgenco. Tam so nas napotili na otroški oddelek. Zdravnica mi je odstranila žagovino. Izpirala mi je oko in ga namazala s kremo. Čez oko so mi dali prevezo. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo se odpeljali domov. Najslabše je bilo, da si nisem mogla ogledati hranjenja morskega leva. Naslednji dan sem šla k svojemu zdravniku. Dal mi je kapljice za oči in rekel, da bo čez neka dni bolje.

In res je bilo čez dva dni bolje. Spet sem lahko normalno gledala. Ta dan mi bo za vedno ostal v spominu.

Nika Košmerl, 5. r.

Slika 20: Aleksandra Kitanovska, 4. r.

Slika 22: Alina Šega, 4. r.

Slika 21: Nadja Košmrlj, 4. r.

DOBILA SEM MUCO

Lansko leto, med počitnicami, smo šli k stari mami pomagat pobirat krompir. Ko smo prišli k njej, sem tam videla dve mladi mucki. Jaz sem si zelo želela, da bi imela muco. Mami pa mi ni dovolila.

Nato smo odšli pobirat krompir. Pobirali smo ga do večera. Po končanem delu smo šli k mami domov. Jaz sem ostala zunaj in se usedla na klop. Čakala sem, če bodo prišle mucke. Ker jih ni bilo, sem šla nazaj v hišo. Mamo sem vprašala, od koga so. Povedala mi je, da so od sosedovega strica. Vprašala sem jo, če lahko eno vzamem domov. Mama me je čudno pogledala in rekla, da naj vprašam strica. Z mamom sva odšli do strica in ga vprašali za muco. Povedal mi je, da naj še malo počakam, da muce še malo zrastejo. Z mamom sva odšli domov. Ves čas sem premišljevala o mucu. Čez nekaj tednov sva šli z mamico k mami. Z mamom sva šli zopet k stricu. Zdaj pa mi je stric dovolil vzeti eno muco domov. Dala sem ji ime Zalka.

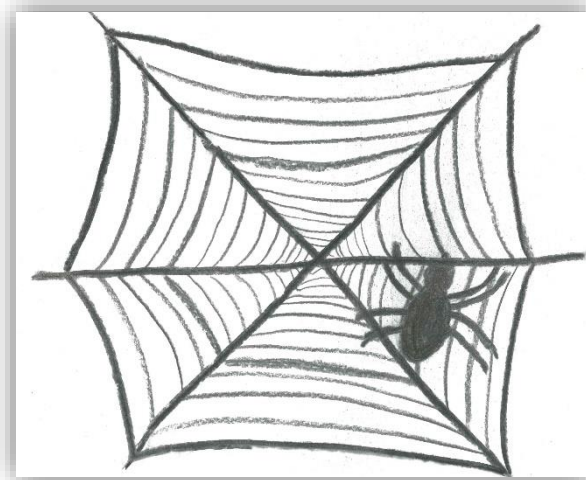
Ta dan si bom zapomnila, saj se mi je izpolnila največja želja.

Kaja Rojec, 5. r.

KO NAM JE SRCE PADLO V HLAČE IN SMO SE TRESLI KOT ŠIBA NA VODI

Med lanskimi poletnimi počitnicami smo z bratom in prijateljem hodili na igrišče. Domov smo se vračali ponavadi zelo pozno. A en dan se nam je zgodilo nekaj pretresljivega.

Bil je lep poletni dan. S prijateljem smo igrali nogomet. Nato je brata poklical Maks. Rekel mu je, če pridemo na igrišče, ker je njih premalo. Pripravili smo si pijačo in ob sedmih smo se s kolesi odpravili na Hrib. Bili so nas zelo veseli. Razdelili smo se v dve skupini. Začeli smo igrati, a na koncu je bil rezultat izenačen.

Slika 23: Jan Debeljak, 4. r.

Potem smo sklenili, da gremo domov, a so nas na vratih ustavili. Nobeden ni hotel, da bi odšli. Prepričali so nas, da ostanemo in odigramo tekmo do konca. Nikakor ni mogla nobena ekipa zabiti gola. Vmes smo pozabili na uro in bilo je že zelo pozno, ko je naša ekipa dala gol. Spomnili smo se, da je pred nami še dolga pot po temačnem gozdu. Ob pol enajstih smo sedli na kolesa in se odpravili proti domu. Bila je zelo vetrovna noč. Nato smo prišli v gozd. Bil je zelo strašen. Vsi smo bili nemirni in hoteli smo čim prej domov, saj je veter sredi gozda zelo močno zavijal. Tudi javnih luči ni bilo in komaj kaj smo lahko videli. Takrat nam je bilo tudi žal, da nismo s seboj vzeli svetilk. Pot se je zelo vlekla. Nato pa smo izza grma zaslišali šelestenje listja in pokanje vej. Nismo vedeli, kaj je, ampak verjetno je bila kakšna žival. Srce nam je začelo biti hitreje. Začeli smo vrteti z vso močjo. Ustavili smo se, ko smo bili vsi doma. Ko sva z bratom prišla noter, sva videla, da so starši zelo zaskrbljeni. Oba so naju okarali in starša sta nama rekla, da se kaj takega več ne zgodi.

Iz tega dogodka sem se veliko naučil. Izučilo me je, da naj se domov vračam bolj zgodaj.

Tilen Anzeljc, 7. r.

Lanske počitnice smo se veliko družili s prijatelji in igrali različne igre.

Nekega dne sem se zadržal pri prijatelju do noči. Ko sem se poslovil, sme hitro tekel proti domu. Ko sem skoraj prišel, sem pred našo hišo zagledal velikega in kosmatega psa. Ustrašil sem se ga. Tega psa še nisem videl. Ko me je pes zagledal, se je pognal za menoj. Jaz sem hitro stekel v sosedov skedenj. Bilo me je zelo strah, ker nisem vedel, ali je pes prijazen ali pa grize. V skednju sem bil nekaj časa. Potem sem tiho odprl vrata in skoraj stekel proti domu, a sem spet zagledal psa. Hotel se je zapoditi za menoj, a sem zaslišal soseda, ki mu je zažvižgal. Pes je hitro stekel za njim. Takrat sem si oddahnil. Sosed mi je rekel, da je to njegov novi pes in da je zelo prijazen. Lahko sem ga pobožal. In potem sem odšel domov.

Slika 24: Nastja Bambič, 2. r.

Naslednji dan sem bil zunaj in brcal žogo, ko je nenadoma prišel tisti pes. Nisem se ga nič ustrašil. Pobožal sem ga in pes je odšel domov. Bil sem zelo srečen, da je moj sosed dobil tako prijaznega psa in da se bom lahko igral z njim, kadar hočem.

David Kordiš, 7. r.

Slika 25: Patrik Kordiš, 2. r.

Zgodilo se je pred tremi leti. Bilo je 25. 5. 2012 okrog petih popoldne.

Jaz sem vadila harmoniko, mami pa je imela slab občutek. Minka je odšla na rojstni dan k sošolki Ajdi. Odpravila sem se ven in z Majem sva se igrala na pesku. Prišla sta mami in ati in rekla, naj hitro skočim v avto, a nista mi povedala, zakaj. Potem pa sem tudi jaz izvedela, da so imeli moji trije bratje Andrej, Tomaž in Matej ter sestra Ana prometno nesrečo v Ortneku. Neka gospa je vozila po nasprotnem voznem pasu in priletela v njihov avtomobil. Ob prihodu je bila tam dolga kolona ljudi. Skočili smo ven iz avta in stekli naprej. Prišli smo ravno, ko so v reševalca naložili brata Mateja. Eden izmed reševalcev nam je povedal, da so ponesrečeni štirje. Prijazna fant in dekle sta

stvari iz avta dala nam. Ko sva z očetom videla avtomobil, sem začela jokati. Sedli smo v avto in se za reševalci odpeljali v Ljubljano na urgenco. Ko smo prišli tja, smo sedeli v čakalnici in čakali, da nas spustijo do njih. Ko sem videla sestro Ano, se mi je zelo smilila. Jokala je in imela zlomljeno medenico. Andrej je imel zlomljeno stegnenico, kasneje so ugotovili, da ima zlomljeno tudi eno izmed vretenc. Tomaž je imel zlomljeno nogo in roko, Matej pa je imel le

opornico. Ko sem se sprehajala po hodniku, sem videla gospo, ki je povzročila nesrečo. Ker pa je bila Monika na rojstnem dnevu, je mami prosila prijateljico Andrejo, če jo lahko vzame k sebi in če lahko prespi pri njih. Povedala ji je za nesrečo, a ji je rekla, naj Moniki ne pove ničesar. Okrog enajstih so Andreja že pripravljali na operacijo. Ko smo se odpravili domov, sem še vedno razmišljala o tem. Sosedje so že nahranili naše živali. Naslednji dan, ko je Monika prišla domov, je vprašala, kje je Ana. Povedali smo ji, da je imela prometno nesrečo. Po kosilu pa smo jih obiskali.

Petra Košmrlj, 7. r.

Neko sobotno popoldne sva se z mami odpravili po nakupih v Ljubljano.

Bila sem vsa neučakana, saj mi je mami obljubila, da mi bo kupila nove rolerje. Ko sva prispeli do BTC-ja, je bila velika gneča na parkirišču, zato sva avtomobil pustili nekaj ulic stran od nakupovalnega centra. Po trgovinah sva si ogledali različne stvari in na moje veliko veselje so imeli v športni trgovini ravno pravšnje rolerje za mene. Ko sva končali z nakupovanjem, sem komaj čakala, da greva domov, da preizkusim nove rolerje. Z vrečkami sem hitela k avtomobilu in pregovarjala mami, da naj gre malo hitreje. Ker je mami imela namen kupiti še sadje, se je ustavila na tržnici. Jaz pa sem vsa utrujena od nakupovanja hotela čimprej do avtomobila. Vsa tečna sem rekla mami, da jo počakam na parkirišču. Posvarila me je, naj jo počakam, da se ne bom izgubila. Jaz pa, vsa pametna, se nisem menila za njene besede in sem ji rekla, da vem, kje je avto. Odkorakala sem po ulici k avtomobilu. Po nekaj 100 metrih še vedno ni bilo avtomobila. Vsa prestrašena sem obstala in gledala okrog sebe, vendar nisem vedela, kje sem. Obrnila sem se nazaj, vendar v paniki mi ni bilo čisto nič poznano, kje sem. Nisem vedela, ali naj kričim ali jočem, saj sem se spomnila, da imam telefon v mamini torbi. Vsa panična in solzna sem se ozirala okrog sebe. To so bili zelo grozni trenutki. Potem pa nedaleč stran zagledam znano postavo. Bila je mami, ki je šla za mano, in je videla, da sem zgrešila ulico. Vsa prestrašena sem stekla k njej in jo objela.

Od takrat naprej vedno počakam, da greva skupaj do avtomobila.

Vanja Vesel, 7. r.

Vse se je zgodilo v nedeljo popoldne po kosilu. Odšla sem na sprehod z našim psom Leksom, ker mi je bilo dolgčas. Ko sva prišla do nekega travnika, je začel kopati zemljo, ker je zavohal neko žival ali pa samo neko staro kost.

Ko sem se mu približala, je skočil vame in me močno ugriznil. Najstrašnejši trenutek je bil prav ta, ker se je vse zgodilo tako hitro. Nato sem se osredotočila na bolečino. Najprej sem videla le nekaj vijoličnih pikic in nato še kri, ki mi je tekla iz prsta. Potem sem zakričala in hitro stekla proti domu. Ko sem prišla na cesto, je bila vsa moja roka v krvi. Leksa sem pustila kar tam zaradi varnosti in tudi zaradi strahu. Ko sem prišla domov, sem hitro povedala atku. Na srečo je bil doma. Brat Blaž je nato stekel iskat psa. Potem sem videla raztrgane hlače in ugriz na nogi. Ati mi je spral kri z obleke in noge. Videla sva odprtino na roki. Postal mi je slabo, saj je bila rana kar globoka. Mami je bila v službi, saj je delala v domu za starejše občane na Hribu. Nato mi je medicinska sestra razkužila roko in nogo, seveda me je zelo peklo in bolelo.

Svetovala nama je, da obiščeva zdravstveni dom v Ribnici. Brazgotina na roki se mi pozna še danes.

Spoznala sem, da moram psa pustiti, kar dela, saj drugače imaš lahko hude težave z njim.

Kakor pravijo: »Še pes mora imeti pri jedi mir!«

Sara Sterle, 7. r.

Lanske počitnice sva se s prijateljem veliko vozila s kolesom po vasi. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj, kar me je zelo prestrašilo.

Bil je lep poletni dan in s prijateljem sva se odločila, da greva en krog s kolesom. Vozila sva se po vasi, potem pa sva postala žejna in utrujena. Ustavila sva se in v bližini zagledala gredico, polno rdečih jagod in korenčkov. Hitro sva zapeljala k njej in čez ograjo skočila v gredico. Jagode so bile zelo rdeče in debele, zato sva jih hitro začela trgati. Natrgala sva polne roke jagod in korenčkov. Naenkrat pa se je pred nama znašla teta, od katere je bila gredica. Ko naju je s prijateljem zagledala v gredici, je začela na ves glas kričati. Slišali so jo tudi sosedge. Ko sva jo zagledala, sva se zelo prestrašila in jagode so nama padle na tla. Stekla sva ven iz gredice in se hitro s kolesom odpeljala domov. Po poti sva pojedla še tistih par jagod, ki sva jih imela v žepu. Bila sva zelo prestrašena, da teta ne bo šla za nama.

Naslednji dan si nisva upala iti mimo njene hiše, ker sva se bala, da jo bova srečala. Mene in prijatelja je skrbelo, da naju ne bi teta zatožila staršem. Na koncu se je vse dobro končalo, saj naju teta ni zatožila staršem.

Tadej Anzeljc, 7. r.

Pisali smo pisma Božičku in nato prejeli tudi njegov odgovor in nagradice, za kar je poskrbel neutrudni »poštar Pauli«.

DRAGI BOŽIČEK!

Dragi Božiček, želim si, da na svetu ne bi bilo več vojn ter da bi vsi praznovali srečen božič v krogu svoje družine.

Rok Samsa, 3. r.

Slika 26: Veronika Knavs, 8. r.

PESNIŠKI NAVDIHI IN SNOVANJA**PESMICE O BARVAH****ZELENO JE ...**

Zelena je trava na trati.
 Zelene so žabe v mlaki.
 Zelena tabla za pisanje,
 zelene kocke za igranje
 in zelene žogice za metanje.

Urška Lavrič, 2. r.

Slika 27: Katja Lavrič, 8. r.

Zelen je ves travnik in žabe v mlaki.
 Zelena je krošnja dreves
 in zelenjava v našem vrtu.
 Zeleno je tevje v grmu.

Zelen je moj pisalni stol
 in stene v dnevni sobi.

Zelena je šolska tabla.
 Zelena je moja šolska torba
 in v njej mapa.
 Zelen je moj svinčnik,
 zelena je barvica.

Gaja Starc, 2. r.

RUMENO JE...

Rumeno je sonce.
 Rumene in dišeče so rože.
 Rumeno je zlato.
 Rumeno je zmaj.
 Rumena je kanglica.

Patrik Kordiš, Larisa Anžur, 2. r.

Rumeno je sonce, ki na nebu ves dan sveti.
 Rumeno je moj stolček, na katerem sedim.
 Rumena so vrata naše učilnice.

Patricija Košmrlj, 2. r.

Rumeno je sonček.
 Rumeno je moj stolček.
 Rumena je rutka,
 rumena je hruška.
 Rumeni sta barvici,
 rumena je v mavrici.

Maks Levstek, 2. r.

Slika 28: Luka Lavrič, 1. r.

Rumena je mizica,
 na mizici je rumen prt.
 Sonce sveti rumene žarke,
 vazica je rumena.
 Hišica je rumena,
 okna so rumena,
 vrata so tudi rumena.

Vanesa Balantič, 2. r.

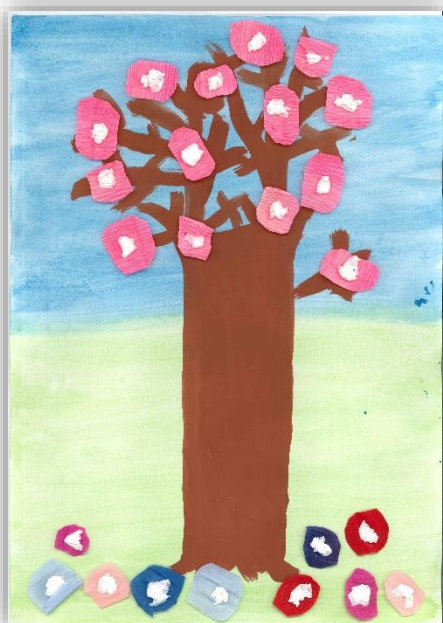
Sonce je rumeno.
 Rumena je cedevita,
 barvica in moja majica.
 Rumene so rože, regrat in tulipani.
 Tu naokoli je vse rumeno.
 Vse, vse je rumeno.

Luka Turk, 2. r.

ROZA JE ...

Roza je moja puščica,
roza je moja torba,
roza je moj kopalni plašč,
moja jopa je roza,
zvezek je roza.
Odeja je dišeča in roza,
oblaki so roza,
nebo je roza včasih zvečer.

Vanesa Balantič, 2. r.

Slika 29: Sara Kordiš, 2. r.

VIJOLIČNA JE ...

Vijolična in dišeča je sivka,
ki na travniku cveti,
nad njo pa vijolična mavrica lebdi.

Zraven sivke vijolica cveti,
ki opazuje mavrico, ki lebdi.

Patricija Košmrlj, 2. r.

BELO JE ...

Bel je sneg,
dišeče bele so marjetice.
Beli so metulji.
Bel je šal.
Beli so oblaki
in beli so snežaki.

Nastja Bambič, 2. r.

RDEČE JE...

Rdeče dišeče so jagode.
Rdeča dišeča so jabolka.
Rdeča je mušnica.
Rdeča je žoga.

Klara Mišič, 2. r.

Slika 30: Kaja Modec, 9. r.

RDEČA

Rdeča zarja nebo okrasí,
jagoda rdeča je, ko dozori.

Redkvico rdečo rad imam,
palčka z rdečo kapo poznam.

Češnja rdeča z drevesa se smeje,
rdeči balon se zapletel je v veje.

Nagelj gorenjski rdeče cveti,
če te sonce opeče, si rdeč tudi ti.

Aleks Samsa, 3. r.

RDEČA

Rdeča jagoda v soncu dozori,
v rdečem loncu pa rdeč tulipan cveti.

Rdeča žoga se po bregu kotali,
majhen deček jo v rdeči jopici lovi.

Ko jo deček ulovi,
si prisluži rdeče maline tri.

Kaja Lavrič, 3. r.

KAJ JE RUMENO?

Rumeno je sonce,
ki nas zjutraj zbudi.
Rumena je trobentica,
ki nam nasmeh podari.

Rumena so polja,
regratovih cvetov,
ki s svojim vonjem
privabljajo čebelice
na lov.

Rumena je luna,
ki sveti z neba
in nam spanec in
zlate sanje poda.

Hana Anzeljc, 3. r.

Slika 31: Žana Košmerl, 1. r.

TROBENTICA IN SONCE

Sonce rumeno,
sonce rumeno,
trobentice male
na travniku šteje.

Šteje in šteje,
pa jih ne prešteje,
vedno mu manjka
trobentica Anka.

Trobentica Anka
šla je na ples
in soncu pošilja
rumeni svoj cvet.

Erika Debeljak, 3. r.

LEENOOBAAA

Lenoba je prava tečnoba,
vsem je velika nadloga.
Domača naloga je tudi nadloga,
ker nas pogosto prime lenoba.

Lenoba je nalezljiva,
včasih neukrotljiva.
Po hiši poseda, te nič ne pusti
in te z dolgčasom lovi.

Pozdravi jo delo, učenje
in pridno vedenje.

Učenci 4. razreda

LAAŽ

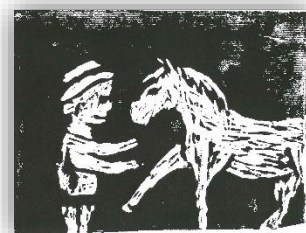
Lagati se staršem res ni lepo,
a včasih z jezika zleti prav hitro.
Lica so rdeča kot kuhan rak,
in si mislim: pravi sem junak.
Starši pa vedo,
koliko je ura,
zato me čaka huda ura.
In nauk te zgodbe je,
da laž ima kratke noge.

Neža Levstik, 4. r.

LEENOOBAAA

Lenoba je prava nadloga,
vse je velika tegoba.
Domača naloga je tudi tegoba.
Lenoba nič ne dela,
ti nič ne pusti,
po hiši skače ali tiho molči,
z dolgčasom te lovi.
Lenoba je neukrotljiva,
je nejezljiva in me spremlja vsepovsod.

Jan Debeljak, 4. r.

Slika 32: Sara Sterle, 7. r.

PESEM MUH

Po sobi leti,
okrog glave brenči.
Ta muha je sitna,
zares sitnoritna.

Prišla je še ena,
prišli sta še dve.
Naredila bom red,
da jih ne bo deset.

Nadja Košmrlj, 4. r.

PESEM MUH

Muhe majhne so žival'ce,
rade letajo okrog glav'ce.

Takrat ko ljudje bi radi spali,
muhe začnejo svoje živžave.

A vseeno brez muh ne gre,
saj na svetu vse potrebno je.

Zato muha naj vseeno po svetu leta,
da se nam življenje ne zapleta.

Neža Levstik, 4. r.

Slika 33: Karin Anžur, 6. r.

PESEM MUH

Muhe so sitne in majhne,
a za mene so velik problem,
najbolj poleti, ko pijem in jem.

Silijo mi v obraz in hrano,

ko želim jih potolči,
pa po nesreči udarim po glavi mamo.

Potem mi je hudo
in sem jezna zelo
in za muho zapodim še bolj se močno.

In glej prileti prelepa ptica
in sitna muha postane poslastica.

Alina Šega, 4. r.

Slika 34: Sara Šega, 6. r.

PESEM MUH

Je živela ena muha,
ki bila je zelo suha,
vsak dan je okrog letela,
da bi kaj za pojest ujela.

Končno se ji nasmehne sreča,
ko se mami raztrga vreča,
v vreči polno je bilo dobrot
in muha se naje,
da je polna kakor sod.

Ko muha hoče poletet,
se trebuh hoče razletet.
Ko končno muha poleti,
po nekaj metrih se v drevo zaleti.

Tjaša Mišič, 4. r.

ZBADLJIVKA, ŠALJIVKA

Loti Piškoti po gozdu koraka, sreča lisjaka in se pokaka.

Ane, bane domine,
erc, kerc, kuri derc,
rus, kus, ven ga zbrus!

Loti Debeljak, 4. r.

Slika 35: Urban Žagar, 6. r.

Jan velikan s kopico vprašanj pride vsak dan
v šolo nasmejan.

Jan Debeljak, 4. r.

Zjutraj Lana hitro vstane
in veselo si oči pomane.
S torbo odskaklja v šolo,
domov pripelje se s karjolo.

Lana Mohar, 4. r.

Alina malina
ima dva petelina,
sta oba ji ušla,
ona pa sama joka doma,
ker ne ve,
če petelina bosta domov prišla.

Petelina pred mrakom
domov sta prišla,
Alina malina
zdaj srečna in
nasmejana je vsa.

Alina Šega, 4. r.

Ime mi je Neža in moja posebnost
je majhna teža.

Sem hitrih nog,
zato zelo rada tekam naokrog.

Včasih težka je moja glava,
ker primanjkuje mi zelenjava.

Vsako jutro težko vstanem
in z roko oči si pomanem.

A ko enkrat na noge se postavim,
čez dan vse cilje opravim.

Neža Levstik, 4. r.

Tjaša flaša
rada konje oponaša,
po vrtu nori
in kakšno kolo naredi.

Tjaša Mišič, 4. r.

Slika 36: Matic Lavrič, 9. r.

IZŠTEVANKA

Skače Izak na oblake.

Prvi ga zvrne,
drugi ga potegne,
tretji pa ga ulovi.

Zdaj povej število ti!

Izak Levstek, 4. r.

Enci benci komisar kupil konja za svoj d'nar,
peljal ga je v Rim in prodal za zlat cekin.

Jan Debeljak, 4. r.

Slika 37: Vid Knavs, 1. r.

NE BOM

Ne, ne bom v šolo hodila,
raje bom neumnosti brila.

Ne, ne bom se učila,
rajši se bom po dvorišču podila.

Ne, ne bom se umila,
raje se bom skrila in samo nagajala.

Da ne bom ničesar znala.

Aleksandra Kitanovska, 4. r.

Ne, ne bom, ne bom se učila,
ne, ne bom več v šolo hodila.

Ne, ne bom naredila domače naloge,
in ne bom posesala preproge.

Cel dan bom buljila v računalnik,
in niti malo v likalnik.

Celo noč bom bila pokonci,
zjutraj bom vse prebudila z lonci.

Zato, ker jezna sem zelo!

Danes sem res dobre volje,
saj vse mi gre na bolje.

Lana Mohar, 4. r.

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
Kot trop divjih volkov bom znorela po hiši.
Sosedovemu fantku bom pokazala jezik in obrnila hrbet!

Z žogo bom razbila šipo,
da bo veter pihal v hišo.
Psa bom spustila na potep
in mački stopila na rep.
Ne bom pojedla kosila,
ne bom si zob umila.

Vsemu, prav vsemu se bom odrekla!
Moja mami se bo jezila.

Anja Mohar, 4. r.

Slika 38: Klavdija Osvald, 8. r.

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
Kot trop divjih slonov bom zdirjal po
stopnišču.

In v kuhinji bom pobral največjo posodo,
in jo v sosedovo mačko zagnal!
Skakal bom z nogami,
da naš pes ne bo mogel spati.
Mačka bom odgnal spet
in ribico bo pojedla za obed.

Ne bom se umil,
ne bom lepo govoril.
Vsem se bom uprl!
Moj grad se je podrl.

Anže Brinšek, 4. r.

Ne bom več sedela in
ne bom več pela.

Ne bom več v šolo hodila,
ne bom več posode pomila.

Ne bom več ubogala,
ne bom več stokala.

Ne bom več delala
domače naloge
in sesala preproge.

Nika Košmerl, 4. r.

Ne bom! Ne bom več ubogal staršev.
Ne bom več pomival posode,
ne bom sesal po hiši.

Ne bom dal več ribam jesti,
bikce bom odvezal in spustil na plano.

Ne bom šel več ven,
ne bom se več igral s prijatelji.

Moja hiška iz lego kock se je podrla.

Jan Debeljak, 4. r.

Ne bom! Ne bom več priden otrok!
Ne bom! Ne bom ubogala mamice!

Po stopnišču bom zdirjala kot konj s hleva!
Ne bom delala domače naloge,
učiteljici bom nagajala,
kolikor bom le lahko in
dirjala bom po dvorišču,
da se bo od mene kar kadilo!

Vsem se bom uprla!
Ker se mi je hiška podrla.

Tjaša Mišič, 4. r.

Slika 39: Sara Šega, 6. r.

V KNJIŽNICI

V knjižnici se radi mudimo
in poskrbimo,
da se kaj naučimo.

Knjig je veliko,
skoraj preveč,
zato vsak izbere, kar mu je všeč.

Humorne, strašljive in tudi brezčasne,
včasih tudi malo dolgočasne.

V knjižnico hodi rad,
saj postal boš bolj pameten in bogat.
V knjigah se skriva zaklad!

Veronika Knavs, 8. r.

FRANCE PREŠEREN NAS JE S SVOJIMI GAZELAMI (POSEBNA VRSTA PESMI) NAVDIHNIL K PESNJENJU.

GAZELA

Trava raste noč in dan, se ne ustavi.
 Sonce zahaja in zjutraj spet vzide, se ne ustavi.
 Vsak dan se nekaj naučimo,
 učenje se skozi življenje ne ustavi.
 Življenje, ki gre mimo nas, se ne ustavi,
 in od nas vseh je odvisno, kaj storimo
 v svetu, ki se ne ustavi.

Zala Ravnikar, 9. r.

Ne morem spati, v postelji se premetujem, na uro gledam.
 V šolo tečem, že zamujam in na uro gledam.
 Prvo uro pišemo, ob testu vzdihujem in na uro gledam.
 Kdaj že konec bo pouka, se sprašujem in na uro gledam.
 Zvečer na film čakam in na uro gledam.
 Že spet so te reklame, kdaj jih konec bo, na uro gledam.
 Zvečer v posteljo se uležem, ne morem spati in na uro gledam.

Martin Bartol, 9. r.

V šolo hodi, slabe ocene dobiva, ni mu mar.
 Stoji pred tablo in ne zna, a ni mu mar.
 Ko ne naredi naloge, podpis dobi,
 ko ne zna snovi, se mu vse smeji, ni mu mar.
 Za ocene se zanimajo samo še starši,
 on pa samo na druge misli in ni mu mar.
 Učitelji ga karajo, dobre ocene žele, a ni mu mar.

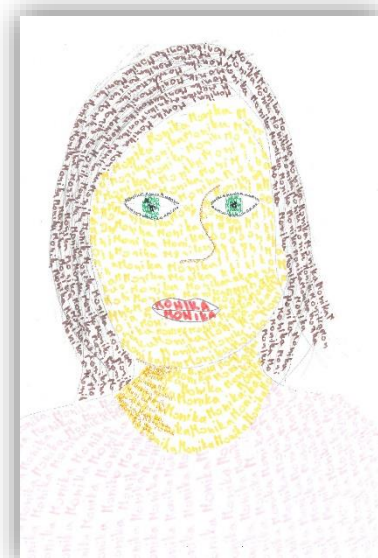
Luka Kordiš, 9. r.

Nedelja zjutraj, sedem ura, nič mi ni jasno.
 Odprem si zvezka za slovenščino in matematiko, nič mi ni jasno.
 Vidim naloge o pesmih, računih, zaradi lenobe
 samo zaprem zvezke, kajti nič mi ni jasno.
 Ura odbije že tri in petnajst.
 Odločim se, da bi naredila nalogo, a nič mi ni jasno.
 Čez dan razmišljam, kaj naj naredim,
 da ne bom brez domače naloge, nič mi ni jasno.
 Ko grem zopet na računalnik, mi nekaj ne da miru.
 Ves čas mislim na nekaj, nič mi ni jasno.
 Zvečer se le zavzamem za nalogo in napišem nekaj,
 vendar še zmeraj mi ni nič jasno.

Pija Kebe, 9. r.

Slika 40: Gala Bartol, 7. r.

Slika 41: Monika Debeljak, 6. r.

Slika 42: Urban Žagar, 6. r.

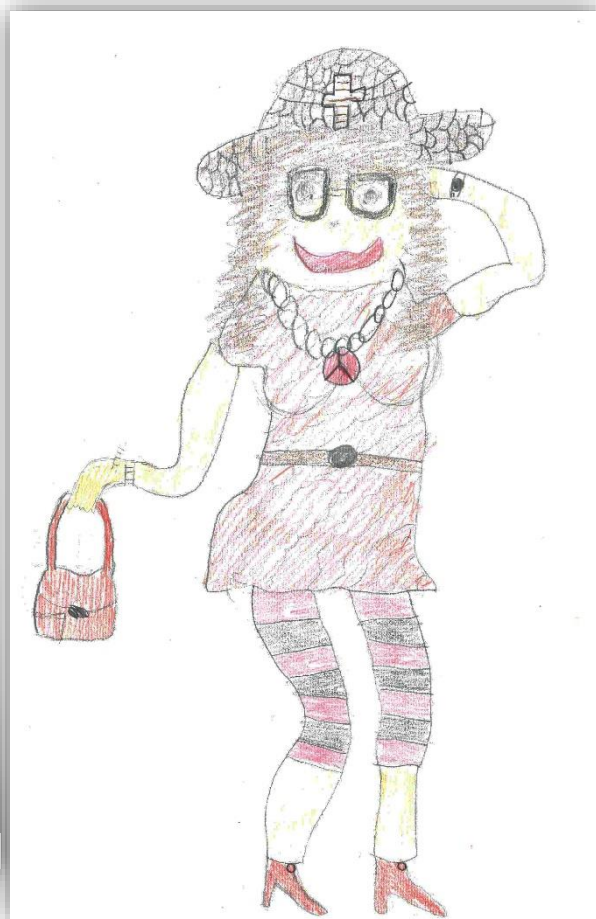
GAZELA 6 (prijateljstvo)

Srečna sem, ker imam dobre prijatelje, prijateljstvo je večno,
z njimi sproščeno govorim, ko v njihovi družbi sedim, prijateljstvo je večno,
ko sem z njimi, mineva čas hitreje,
druženje z njimi mi je v veliko veselje, prijateljstvo je večno.
Vedno mi pomagajo, kadar imam problem,
saj ne vem, kako naj se spopadam s tem, prijateljstvo je večno.
Občasno se spremem, vendar ko se pomirimo,
zopet skupaj naproti našim dogodivščinam hitimo,
ki se jih zelo veselimo, prijateljstvo je večno.
Včasih se bojim, da jih izgubim, vendar se kmalu pomirim,
saj si potihom v srcu govorim, da je nekaj, kar traja večno: prijateljstvo je večno.

Lara Car, 9. r.

Slika 44: Anita Križ, 7. r.

Slika 43: David Kordiš, 7. r.

NA KRILIH DOMIŠLIJE

JAN ODIDE OD DOMA

Jan se je odločil, da bo odšel od doma in da ničesar ne bo vzel s sabo, razen zobne ščetke, medvedka in mogoče zemljevida. Tako je hitro odšel od doma.

Naslednji dan je šel daleč na podeželje in poklical prijatelja po telefonu. Ko je Jan končal pogovor, je zagledal kombi, ki je kradel otroke in jih imel za talce. Jan ni hotel biti talec, zato je šel nazaj domov. Šel je v šolo in sošolcem povedal, kaj se mu je zgodilo. In Jan ni šel od doma nikoli več.

Anže Brinšek, 4. r.

Slika 46: Hana Cimprič, 1. r.

Slika 45: Nastja Bambič, 2. r.

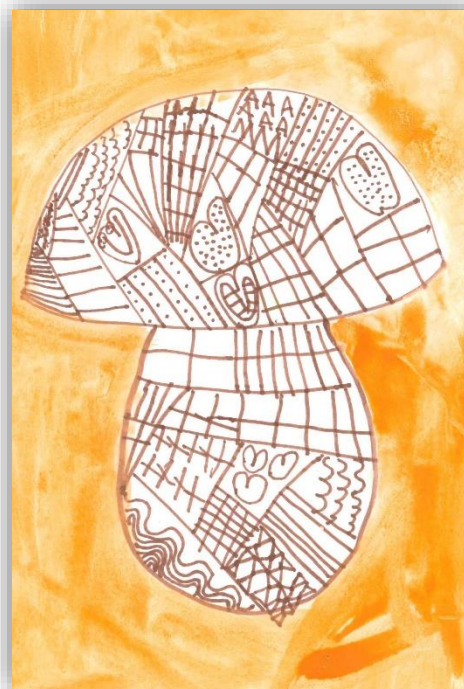
PREDMETI V ŠOLI OŽIVIJO

Prejšnji teden se je v šoli zgodilo nekaj čudnega. Ko sem si v učilnici na mizo zlagala zvezke, so se ti kar sami vrgli na tla. Hotela sem jih pobrati, ko je po tleh zletela še peresnica. Učiteljica je mislila, da sem to naredila jaz. Za kazen sem morala ostati po pouku sama v razredu. Kar naenkrat je v zraku lebdele kreda in začela na tablo risati velike oči, nos in usta. Takoj ko je tabla dobila usta, se je začela smejati. Povedala mi je, da je zvezke na tla vrgla miza, ker ji je bilo dolgčas. Ko pa je zazvonil šolski zvonec, je tabla začela brisati goba in pobrisala oči, nos in usta. Nato sem zvezke pospravila v torbo in odšla domov. Od takrat naprej se kaj takega ni zgodilo več.

Lucija Kordiš, 5. r.

PRIPOVEDKA O NASTANKU METLIKE

Nekoč je živela čarovnica, ki je imela dve hčeri Beti in Katjušo. Obe sta zelo radi pometali. Ko sta odrasli, sta postali najbolj znani čaravnici v mestu, ki ni imelo imena.

Slika 47: Hana Cimprič, 1. r.

Beti in Katjuša sta imeli posebni metli, ki ju je lahko pripeljala v čudežno deželo škratov. Tam sta se zelo zabavali. Čarovnico je zelo skrbelo, kje se potikata, zato je pogledala v čarobno kroglo. Ko sta prišli domov, jima je mama vzela metli. Mama je metli zlomila in zažgala. Zato sta dekleti hitro poiskali urok, da bi si začarali novi metli. Ampak zgodila se je nesreča, metle so se širile kot ogenj po mestu po cele kupe. Ker metel nista mogli pospraviti, so meščani dali svojemu mestu ime Metlika.

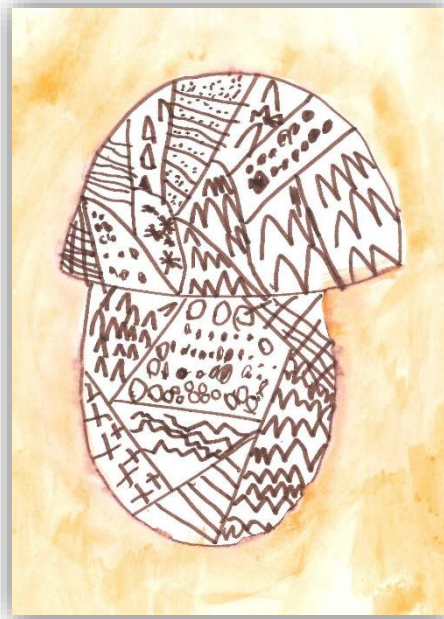
Tako je Metlika dobila svoje ime.

Ajda, Kaja, Katja, 5. r.

PRIPOVEDKA O NASTANKU VODIC

Nekoč, ko ljudje še niso poznali legend, so živeli trije bratje. Vsak je imel svoj mlin. Vsi so se imeli radi in si med seboj pomagali. Zgodilo pa se je, da je v mlinih ob suši pogosto zmanjkalo vode.

Nekoč je mimo mlinov prišla stara ženica, ki je bila v resnici vila. Najprej je šla k najstarejšemu bratu. Prosila ga je, naj ji da malo vode. Mlinar ji jo je z veseljem dal. Ponudil ji je tudi prenočišče. Starka se mu je zahvalila in mu obljubila, da mu vode ne bo nikoli zmanjkalo. Mlinar se je začudil, nato pa odšel. Naslednji dan je mlinar spet prišel na delo. Videl je, da iz mlina teče ogromno vode. Najstarejši brat je bil presrečen. Stekel je k bratoma in jima povedal za to veselje, ki se mu je zgodilo.

Slika 48: Jan Košmerl, 1. r.

Čez nekaj dni pa je k drugemu bratu prišla mlada deklica. To je bila tista vila, ki je obiskala tudi njegovega starejšega brata. Mlinarja je prosila, naj ji da malo vode, da si odžaja od dolge poti. Mlinar ji je dal in ji odstopil svojo posteljo. Vila mu je bila zelo hvaležna in obljubila mu je, da ne bo nikoli trpel žeje.

Srednji brat je drugi dan, ko je prišel k mlinu, videl lepo, čisto vodico, ki teče iz mlina. Drugi mlinar ni mogel verjeti svojim očem. To novico je šel povedat bratoma. Vsi so se veselili. Ko je bil najmlajši mlinar na delu, je na njegova vrata potrkala srnica. To je bila tista dobra vila. Srnica ga je otožno pogledala in mu pokazala na vrč z vodo. Najmlajši ji je dal piti. Nastlal ji je s senom in srnica je zaspala. Ko je zjutraj prišel k mlinu, je opazil, da iz mlina teče vodica. Bil je zelo vesel in presenečen, da iz vseh treh mlinov teče lepa in čista voda. Ves srečen je odskakljal k bratoma in jima povedal za to naključje, ki se jim je zgodilo. Bratje so živeli do konca svojih dni veseli in srečni, saj jim nikoli ni zmanjkalo vode.

In po tej legendi o treh bratih je kraj Vodice dobil svoje ime.

Saša Turk, 5. r.

NAŠA DOMIŠLIJA USTVARJA VEDNO NOVE RAZLAGALNE PRIPOVEDKE**KAKO JE NASTAL HRIB MED PODPRESKO IN DRAGO**

Nekoč pred davnimi časi sta živela kralja. Bila sta zelo dobra prijatelja in njuno ljudsko je živelo v sožitju. En kralj je imel grad v Podpreski, drugi kralj pa v Dragi.

Slika 50: Lana Mohar, 4. r.

Slika 49: Neža Levstik, 4. r.

Njuno ljudstvo ni bilo revno, vsi so bili veseli in zadovoljni. Nekega dne sta kralja priredila zabavo, prišli so vsi Podpreščani in Dragarji, a prišla je tudi zlobna vila. Bila je tako lepa, da ni bilo oči, ki se ne bi uprle vanjo. A najbolj sta se zaljubila kralja. Ker je bila vila hudobna in pohlepna, je kralja spravila v kreg. Kralja sta se tako hudo sprla, da sta postavila obzidje med Drago in Podpresko. Ljudstvo se ni več maralo. A oba kralja sta še vedno bila zaljubljena vanjo in sklenila sta, da jo bosta odšla iskat. A vila se ni hotela poročiti z nobenim od kraljev. Sprla ju je samo zato, ker jo niso povabili na zabavo. A kralja sta jo nekega dne našla. Našla sta jo, ko je stala na obzidju. Ker se nista mogla zmeniti, čigava bo žena, sta se začela vojskovati in oba kralja sta umrla. Na tisti strani obzidja, ki je umrl prvi kralj, stoji cerkev, na drugi strani, tam ko je umrl drugi kralj, je zraslo pokopališče. Ko je vila videla, kaj je naredila, se je od žalosti pogreznila v zemljo in tam je zrasla lipa.

A danes je obzidje obrastlo trava in drevje in nastal je hrib. Na njem še danes stoji cerkev, lipa in pokopališče.

Pia Ana Gorza, 7. r.

KAKO JE NASTALO MOJE DOMAČE IME

Nekega dne je šel moj ata iskat koprive, da bi iz njih mama naredila špinačo. Nikjer jih ni našel, ko pa jih je našel, se je spotaknil ob kamen in jih potlačil. Čez čas je našel koprive, ki so rasle na velikem kupu gnoja. Nabral jih je, ko pa se je vračal domov, se je začel praskati in se je praskal celo pot do doma. V vasi so se mu vsi posmehovali, ker je nabiral koprive. Vsi ostali v vasi so šli namreč v trgovino in kupili špinačo. Zato se pri nas doma reče pri Koprivcavih.

Damjan Knavs, 7. r.

BELA VODA

Nekoč je živela revna družina. V tej družini so bili mati, sin in oče. Oče in sin sta vsak dan hodila v gozd sekati smreke, da sta kaj zaslužila. Nekega dne, ko sta posekala smreko, je bil na smrekovi veji bel in svetleč kamenček. Deček ga je vzel, da ga bo imel za spomin. Ko sta šla domov, se je deček spotaknil in kamenček mu je padel ven iz žepa v vodnjak. Bilo mu je hudo za izgubljenim kamnom. Vsak dan, ko so ljudje z vedri zajemali vodo iz vodnjakov, je upal, da bo kdo zajel njegov kamenček. A to se ni zgodilo. Ko je nekega dne strmel v vodnjak, je videl, da je voda snežno bela. Poklical je ljudi. Ti so se zelo prestrašili, da bodo ostali brez pitne vode. Ko so poskusili vodo, so videli, da je še boljša kot prej. Kamenček je imel čarobno moč, saj je poskrbel, da voda v vodnjaku ni nikoli presahnila, kraj pa je dobil ime Bela Voda.

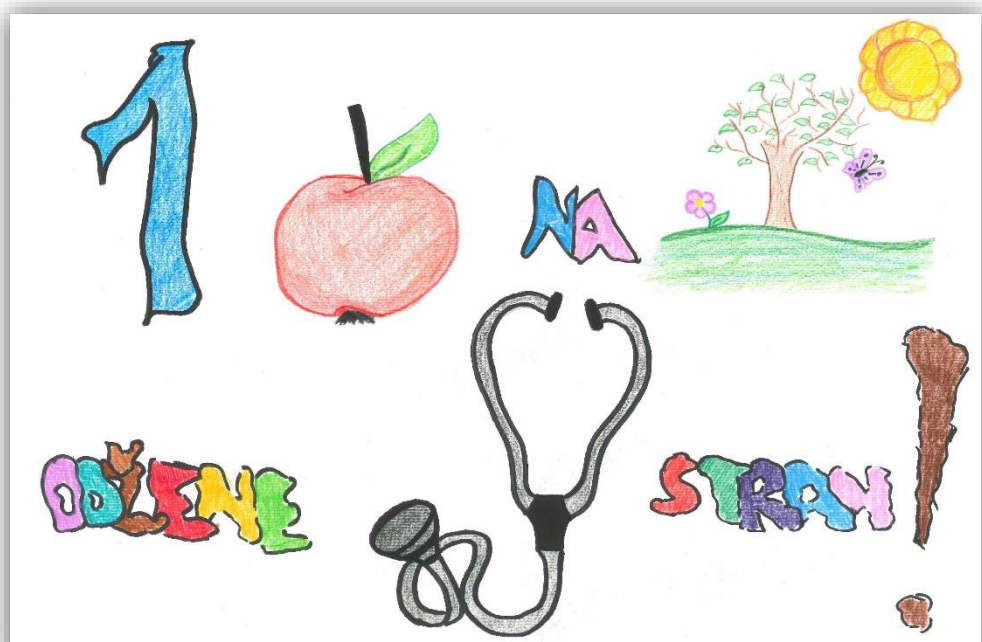
Vanja Vesel, 7. r.

KAKO JE BELA VODA DOBILA IME

Nekega dne je v Beli Vodi živela stara čarovnica. Ni marala otrok, ker so se vseskozi igrali v potokih in kričali.

Nekega dne je šla malo letet z metlo, bila je več kilometrov od doma. Tisti trenutek se je začelo neurje. Hitro je obrnila metlo in hitro letela domov. Imela je še nekaj kilometrov, ko je začelo močno pihati. Padla je z metle in umrla. Čarovniška palica ji je padla nekam v gozd. Drugi dan so se šli otroci igrati ven. Neki otrok je šel v gozd in našel je čarovniško palico, a ni vedel, kaj je. Šel je domov. Palico si je zataknil za hlače. Ko je prišel domov, je videl, da se otroci kopajo v potoku. Hitro si je slekel majico in skočil v vodo. Pozabil je, da ima pri sebi palico. Ko je palica prišla v stik z vodo, se je voda spremenila v belo vodo. Otroci so hitro bežali iz vode. Od takrat je imel potok samo beli vodo in zato se tisti kraj imenuje Bela Voda in še danes živijo v Beli Vodi ljudje.

David Kordiš, 7. r.

Slika 51: Iza Debeljak, 8. r.

KAKO JE NASTALA JAZBINA

Nekoč je pet lovcev odšlo na lov. Bili so najboljši prijatelji. Ko so zaslišali šum v grmu, so se stresli kot šiba na vodi. Izza grma so prišli mama jazbec in trije mladiči. Mama je znala govoriti. Imela je čudežno moč. Pozdravila jih je. Lovci so se ustrašili in s puškami namerili vanjo, ona pa se ni nič ustrašila. Rekla jim je, naj se je nič ne bojijo. Dala jim je čudežno piščal in rekla: »Ko boste rabili pomoč, trikrat zapiskajte in prišla bom.«

Drug dan so prišli v gozd in zapiskali. Prišla je mama jazbec. Zaželeli so si krasnega zajca, da naj jim pride na pot, da ga samo ustrelijo in imeli bi krasno večerjo. Ta želja se jim je uresničila. Lovci so mislili, da jim mama jazbec naklepa past, na primer, da bi bil v zajcu poseben strup za smrt. Zajca, že pečenega, so vrgli stran. Še tistega poznega dne so ponovno poklicali mamo jazbec. Prišla je. Nekaj minut so bili tiho, nato so se ji zahvalili za zajca, potem pa v njo ponovno namerili s puško. Mama jazbec je trikrat zaropotala z nogo ob tla in prišlo je več jazbecov. Lovci so bili prestrašeni. Vsi jazbeci so renčali in kazali zobe. Lovci so dvignili roke in rekli, da naj se naselijo nekam drugam, ker jih je preveč. Ubogali so. Še tisti dan so odšli.

Po tolikem številu jazbecov se tisti gozd imenuje Jazbina.

Sara Sterle, 7. r.

Slika 52: Nejc Levstek, 6. r.

KAČJA SMREKA

Predavnimi časi je proti Ogenjci rastle smreka, nanjo so se hodile vesit kače in pod njo gnezditi.

Ne tako daleč stran je bil kraj Loški Potok. Pri vsaki hiši so bile živali, vsi ljudje so se dobro razumeli in si pomagali med sabo. Na Kavki pa je živela čarovnica, ampak ona krajanov ni marala, zato jih je hotela pregnati. Priklicala je ogromne poplave in hude zime. Nekega dne so

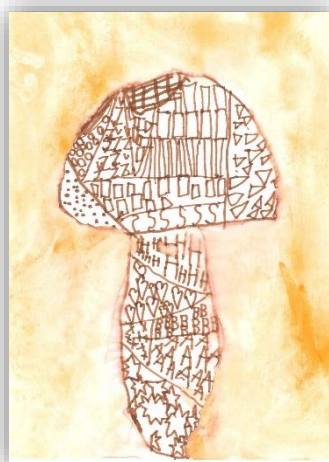
se mladi Retjanci zbrali in šli čarovnici zakurit kočo in jo pregnat. Ko so se podili za čarovnico, so ji pri smreki nastavili past. Ko jo so jo skoraj že pregnali, jih je hotela začarati, ampak izpod drevesa skoči kača. Čarovnica pa tik pred svojo smrtjo začara vse kače, ki so bile na smreki, da so olesenele in postale veje.

Tako je dobila smreka ime kačja smreka.

Emil Cimprič, 7. r.

Slika 54: Lovro Levstik, 1. r.

Slika 55: Luka Turk, 2. r.

Slika 53: Maša Kordiš, 1. r.

KRPAANOVA POT DOMOV

Ko je cesarjev služabnik Krpana pripeljal nazaj do poti, ki jo je že poznal, je pot nadaljeval sam s svojo kobilico. Ko je že kar dolgo hodil, se je znočilo in bilo je že premraz, da bi se lahko utaboril zunaj.

Zato se je odločil, da gre kar v sosednjo krčmo. Tam je kar veliko pojedel in popil, da je bil sit. Potem pa je Krpan vprašal krčmarja: »A imate slučajno kakšno sobo za prenočitev?« Krčmar je rekel: »Najprej plačaj, ako ne boš, letiš iz krčme.« Krpan pa samo pokaže dovolilnico in dobi sobo. Ko je šel spat, so v krčmo prišli banditi. Krčmar je bil tudi eden izmed njih. Vzel je poleno, šel v Krpanovo sobo in ga lopnil po glavi. Krpan je padel v nezavest. Vzeli so mu njegovo mesarico, kij in dovolilnico. Zaplenili so tudi njegovo kobilico. Nato pa so izkopali 10 m globoko luknjo in ga vrgli vanjo. Ko je spet prišel k zavesti, so mu v luknjo pripeljali leva. Krpan je samo prijel skalo in jo vrgel vanj. V luknji pa so ležale ovijalke. Vzel je levje kremplje in kosti, jih zvezal skupaj z ovijalko in si tako naredil cepin. Splezal je iz luknje, njegova naloga pa je bila, da poišče bandite in vzame, kar je njegovega. Banditi pa so bili že daleč stran. Šli so kar na Dunaj in prodajali Krpanove stvari. Krpan pa je šel ravno na Dunaj k cesarju, da bi ga prosil, če mu da kaj služabnikov, da bi skupaj poiskali bandite. Cesar je ravno hodil po tržnicah v mestu in prišel do banditov. Ogledal si je njihove stvari in takoj videl, da so Krpanove. Nato pa cesar pravi: »Od kod pa vam te stvari?« Pa pravi nato bandit: »Našli smo jih na odpadu, češ da jih je tja vrgel stari Krpan.« To je cesar Krpanu kar malo zameril in tako odšel na cesarski dvor. Takrat pa Krpan ravno pride na Dunaj. Takoj je zagledal banditovo stojnico in šel tja. Iz zemlje je izruval

manjše drevo in ga malo ošilil s cepinom. Šel je proti banditom in drevo vrgel enemu ravno v glavo in tako je ubil prvega. Ostalo pa jih je še 12. To so banditi videli in šli na Krpana. Krpana pa so malo podcenjevali in šli nanj kar z golimi rokami. Krpan pa je vzel vrv na sosednji stojnici in jih zvezal 11. Vrgel jih je v jarek, kjer so se utopili. Ostal pa je še krčmar, ki pa le ni bil tako mala pest za Krpana, saj je vzel Krpanovo mesarico in kij. Krpan je vzel kamen in ga vrgel v tega

krčmarja. Krčmar pa je imel Krpanov kij in ta kamen odbil kot žogico pri bejzbolu v Krpana. Krpanova roka pa je kot rokavica pri bejzbolu in tako je ta kamen ujel. Položil ga je na tla in se na krčmarja spravil samo z rokami. Krčmar zamahne z mesarico proti Krpanu, Krpan pa to zaustavi in mu jo vzame. Krčmarja je vrgel na tla in ga potem ubil. Ker pa je bil Krpan že na Dunaju, pa je šel v cesarski dvor pozdravit cesarja. Cesar je videl, da ima spet kij in mesarico, dovolilnice pa ni videl, ker jo je imel Krpan v klobuku, tako pa cesar spet ni imel nič proti Krpanu.

Krpan pa je šel potem spet nazaj na pot, kjer je imel mir, in je prišel do Svete Trojice živ in zdrav.

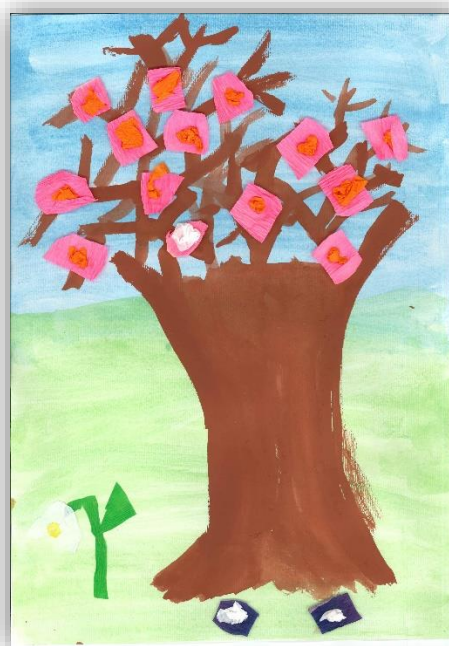
Klemen Kordiš, 7. r.

Slika 56: Katja Lavrič, 8. r.

Slika 58: Loti Debeljak, 4. r.

Slika 57: Patricija Košmrlj, 2. r.

INTERVJU Z URŠKO

Spoštovani bralci in bralke, ta intervju je res nekaj posebnega, saj je narejen z bivšo misico Ljubljane, ki je svoj pogled na svet po tej zanimivi izkušnji spremenila!

Pozdravljena, draga Urška! Ta prisiljeni dopust pod vodo ni bil najbolj pričakovan, kajne? Ste že kaj slutili, da se ne bo dobro končalo, ko vas je za ples povabil popoln neznanec z ledeno mrzlimi rokami?

Ja, to se je res zgodilo nepričakovano, saj sem si mislila, da meni, takrat tako priljubljeni ženski, ne bo nihče nič žalega storil. Sprva seveda nisem nič slutila, ko pa sva se med plesom vse hitreje bližala Ljubljanci, se mi je posvetilo, da je nekaj narobe, a sem se raje prepustila plesu. Ko pa sva se s čevlji skoraj dotikala vode, sem že vedela, da ni več pomoči, a sem vseeno poskusila in ga poprosila, da bi prenehala plesati. On se ni ustrašil in tako sva se potopila na dno Ljubljance.

Slika 59: Veronika Knavs, 8. r.

Kako ste se počutili, ko ste kar 7 let bivali pod vodo, in kakšen je bil vaš bivalni prostor?

Sprva sem imela težave z dihanjem, a so mi že hitro zrastle škrge, na ta življenjski prostor se nisem mogla navaditi, saj tam ni bilo nobenega moškega, ki bi mi lahko govoril, kako sem lepa in zapeljiva, tam je bil samo povodni mož in nekaj starih utopljenih ribičev, ki pa so že vsi imeli svoje ribice.

Tu, na kopnem vas pozna ogromno ljudi, kaj pa pod vodo, ste bili kaj manj priljubljeni?

Ob tako majhnem številu povodnih prebivalcev nisem bila najbolj priljubljena. Na primer, ko smo imeli tekmovanje za mis onesnaženih zalivov, je zmagala neka stara krapinja, ki ni imela na sebi niti enega miligrama pudra! To je bilo res nesprejemljivo, zato sva jo s povodnim možem pojedla za zajtrk.

Tako dolgo bivanje pod vodo je pustilo kar nekaj sprememb v vaši notranjosti in zunanosti. Nam lahko poveste kaj več o tem?

V notranjosti mojega telesa se ni nič kaj dosti spremenilo, moji organi so se samo napeli z vodo in tako sem pridobila kakih 50 kilogramov, ki pa se mi ne poznajo na zunanosti, a to mi ugaja,

saj so moje obline sedaj večje. Na zunanosti pa mi ni všeč to, da imam tako staro kožo, pa tudi moja lica so nekako bolj napihnjena, tako se več ne pokaže moja anoreksičnost, ki pa je v teh časih zelo popularna.

Najverjetneje niste razumeli mojega vprašanja, hotela sem vprašati, če je to pustilo tudi posledice v razmišljanju, ampak jih najverjetneje ni, ker se še zmeraj vedete kot bukov les. Prosim, razložite mi, kaj ste mislili, ko ste mi v zakulisju rekli, da ste spremenili pogled na svet.

Najprej se bom zahvalila za tako lep kompliment. Da pa sem spremenila pogled na svet, sem se zlagala, da bi v uvodu to napisali in bi tako pritegnilo več bralcev.

No, s tem bomo intervju končali. Hvala za vašo odkritost in da ste si vzeli čas.

Ni za kaj, pa še kdaj.

Marija Debeljak, 8. r.

Urška je prišla po mesecu nazaj. Povprašali smo jo, kako je bilo.

Zakaj imate tak videz? Sedaj niste več najlepši. Kako se počutite?

Res je. Življenje v vodi en mesec in alge za kosilo, zajtrk in večerjo niso pustile najboljšega vtisa. Naučila sem se lekcije.

Kako je bilo in kaj ste počeli?

Morala sem šivati novo obleko za Lojzeka. Tako mu je namreč ime. Sicer je bilo peklensko, a imam srečo, da sem preživela.

Ali ne boste sedaj več tako prevzetni?

Prevzetnost je moj hobi, ki ga imam zelo rada in ga ne morem kar opustiti.

Kaj je počel Lojzek? Kakšen je po značaju?

On je sicer lončar in nabira glino v reki. Sicer ni tako lep, kot je po videzu.

Rekli ste, da ste morali šivati obleko. Kakšno?

Uf, in zdaj bo na dan prišla skrivnost. Lojzek je pravzaprav ogabna pošast! Morala sem mu narediti večerno obleko, nov obraz in mu

Slika 60: Nik Bartol, 2. r.

zamenjati zobe s prodom. Nohte sem prekrila z rokavicami in mu dala leče, saj ima drugače rdeče oči. To je morala storiti že prejšnja ugrabljenka, vendar sem jaz to storila veliko bolje.

Opišite njegov dom.

Leži tam, kjer se zlijeta Donava in Sava. Je točno 7,3 metrov globoko in zaradi pritiska so me stalno bolela ušesa. Vsaki dve uri sem morala po kisik (imela sem nekakšen rezervoar zraka, ki sem ga polnila). Sicer pa je zelo bogat, kar mi je všeč. Živi v dvorani iz gline. Ima tudi jato rib za hišne ljubljence. Njegov cilj je, da pojde v morje in navadi delfina na sladko vodo, da bi ga imel za prevoz in delovno silo. Hiša sama ima štiri prostore: spalnico, gojilnico alg – po naše kuhinjo, delovno sobo za ugrabljenke in dnevno sobo. Kopalnice pa ne rabi, saj živi pod vodo.

Slika 61: Karin Anžur, 6. r.

Kako so vas sprejeli ljudje, ko ste prišli?

Mislili so, da vidijo duha oziroma da sem vstala od mrtvih. HAHA! Vsi so me stalno spraševali, jaz pa sem to izkoristila in za vsako vprašanje so mi morali dati nekaj dragocenega.

Hvala vam, mogoče se še kdaj slišimo.

Seveda, sedaj bom pevka in me boste morali povprašati še glede tega.

Veronika Knavs, 8. r.

ANA FRANK – NJENO SPOROČILO MOJI GENERACIJI

Ana Frank je dnevnik pisala od svojega trinajstega leta pa do izdaje njihovega skrivališča. Se pravi dve leti. Ko je pisala dnevnik, je bila moja vrstnica, doživljala je enaka najstniška čustva kot jaz.

Živela je v času grozot in kršenja človekovih pravic. Rodila se je židovski družini in je bila Židinja. Njena družina in vsi ljudje iste vere kot oni so bili preganjani. Ne morem si predstavljati, kakšno je bilo njihovo življenje. Pred vojno so živeli v Frankfurtu kot srečna družina. Oče Otto je delal v banki, Ana in njena sestra sta hodili v šolo z drugimi otroki. Ana je imela prijateljice in brezskrbno so se igrali. Tudi jaz imam prijatelje in se svobodno sprehajamo. Ampak kar se je Ani zgodilo potem, se meni na srečo ni in ne bo. Anina sestra je dobila poziv. Vsi so vedeli, kaj to pomeni; če gre, je ne bodo nikoli več videli. Zato se je družina Frank skrila v skrivališče nad podjetjem. Skrivali so se skupaj z drugo družino. Ne morem verjeti, da so se morali skrivati samo zato, ker jih je Hitler izbral za krivce težkega življenja v Nemčiji. Ana je bila po mojem mnenju zelo močna punca, čeprav jo je bilo strah, ko so vsako noč nad skrivališčem letela letala. Podnevi se niso smeli premikati, da jih ne bi odkrili. Skozi okno si ni nihče drznil pogledati, kajti le en premik zaves bi jih lahko pahnil v smrt. Ko je bila v skrivališču, je morala prekiniti vse stike s prijateljicami, ni se mogla nikomur zaupati, zato je svoj dnevnik poimenovala Kitty in upala, da bo kot nekakšen nadomestek za prijatelja.

Družina, ki je bivala z njimi, je imela sina Petra. Po Aninem opisu je bil čeden, skrivnosten in dober fant. Z njim je preživela veliko časa, se zblížala in se zaljubila vanj. Vsaj nekaj lepega se ji je zgodilo poleg vseh grozot, ki so se dogajale zunaj skrivališča. Vem, kako je biti zaljubljen. Res je lepo, ko čutiš nekaj posebnega do nekoga, in vesela sem, da je Ana doživela tudi lepa čustva poleg strahu. V skrivališču so se večkrat sporekli z drugo družino. Verjamem, da je težko, ko osem ljudi živi v tako majhnem prostoru, brez izhoda, ves čas v strahu, brez zasebnosti.

Po veri sem katoličanka in ni se mi treba skrivati, da me ne bi ujeli ali celo ubili. Za razliko od Ane sem svobodna in srečna, da živim tako brezskrbno življenje. Ana se je bala, da jih bodo izdali in jih ločili, kar se je pozneje tudi zgodilo. Njena najhujša nočna mora se je uresničila. Meni se ni treba bati, da se bo to zgodilo. V družini se razumemo in včasih tudi sporečemo, ampak vemo, da bomo ostali skupaj. Ni se mi treba bati, da nas bodo ločili in odpeljali daleč stran in se ne bomo več videli.

Ani se je na žalost to zgodilo. Anonimen telefonski klic jih je izdal. Prišli so policisti, jih nasilno ločili in nikoli več se niso videli. Ana in drugi Židje so doživljali strahote v koncentracijskih taboriščih. Na srečo takih taborišč ni več. Človeštvo se je spametovalo in ustavilo nasilje, čeprav po poročilih slišim grozne novice iz drugih delov sveta, da se ljudje še vedno pobijajo. Vedno, ko slišim kakšno tako novico, me spreleti srh.

Ana je imela težko življenje, pravo nasprotje mojega. Z vso tehnologijo okoli nas smo pozabili na majhne, a hkrati tudi velike stvari, kot so dobrota, ljubezen, zaupanje, pomoč, mir, svoboda. Teh stvari ne cenimo dovolj, ker tega nikoli nismo izgubili. Anina zgodba je lahko vsem v poduk, da bi bile lahko razmere, v katerih živimo, precej slabše. Naj cenimo tisto, česar ne moremo

kupiti z denarjem. Denar je postal premočan dejavnik v sodobnem svetu. Imejmo se radi, naj bo mir! Ko sem slišala za Anino zgodbo, me je stisnilo pri srcu, ko sem se poskušala vživeti v njeno vlogo, sem spoznala, kako srečna sem lahko, da imam tako življenje in ne doživljam tega kot Ana. Vem, da v življenju ne bo vedno rožnato, ampak k sreči tega, kar je doživela Ana, jaz ne bom. Upam, da je vsakdo, ki je spoznal njeno zgodbo, videl, kaj je res pomembno v življenju in kako smo lahko ljudje sebični. Res je, da se prepiramo in delamo napake, ampak kot je rekla Ana: "Vsi smo rojeni dobri." Naj bo ta zgodba sporočilo ne samo moji generaciji, ampak celemu svetu. Naj se grozote vojne ustavijo in v svetu zavlada mir.

Zala Ravnikar, 9. r.

Kako neka knjiga vzbudi v človeku razmišljanje! Spoznala sem življenje Ane Frank, v veliko pomoč mi je bila tudi razstava, ki smo jo imeli v šoli. Kakšen pogled na svet je imela za deklico, staro 13 let, se lahko samo čudim.

S svojim pisanjem in pozitivnostjo je Ana sporočila svetu, da smo vsi enaki in moramo biti enakovredni, predvsem pa svobodni. Ljudi ne smemo ocenjevati po veri, lepoti, videzu, temveč po srcu in dobroti.

Ano imam za svojo vzornico, saj ne vem, če bi sama preživela takšne strahote in grozne stvari, kot jih je ona, tako v skrivališču kot tudi že prej – ni se smela peljati s kolesom, v trgovino je morala hoditi ob določeni uri, nositi je morala rumeno zvezdo, ki je ponazarjala židovsko poreklo.

Te strahote se ne smejo več dogajati, zato imamo OZN, ki skrbi za to, da se ne bi več kršile človekove pravice in ne bi bilo vojn.

Ajda Žagar, 9. r.

Ana je zame velik vzgled, kajti sama se je borila s seboj. Ni se vdajala obupu, bila je zelo odrasla za svoja leta in njeno pisanje veliko bolj resno in čustveno od našega. Menim, da bi ljudje morali bolj ceniti svoje življenje, kajti veliko hujših stvari je še po svetu, ki pa še zdaleč niso podobne stvarim, za katere mi mislimo, da nam uničujejo življenje in kradejo čas. Kljub izolaciji si je Ana zadala cilj, ki je bil uresničen. Daje nam nova navodila za življenje, pove nam, da nam denar in druge materialne stvari ne morejo nadomestiti stvari, ki jih moramo res ceniti. Razmišljati moramo s svojo glavo, kar velikokrat pozabimo. Življenje ni odvisno samo od zunanjega sveta, sami si ga moramo urediti, in sicer najbolje zase. Ne smemo se vdati vsemu težkemu, ne smemo izgubiti motivacije za nadaljnje delo in življenje. Zadajati si moramo cilje in jih uresničevati s trudom. Ni potrebno biti bogat, lep, popoln itd., da bi te ljudje spoštovali

in te vzljubili takšnega, kot si. Ne smemo se predati drugim. Potrebno se je boriti in uresničiti svoje sanje. Potrebno si je zagotoviti priložnost za boljše življenje in nikoli več dopustiti, da bi se še kdaj ponovila vojna.

Sporočilo Ane zame in mojo generacijo je, da nikoli ne dopustimo vojn, zatiranja in drugega kršenja človekovih osnovnih pravic.

Pija Kebe, 9. r.

Prebral sem knjigo Dnevnik Ane Frank in Anina zgodba me je ganila in bil sem presenečen nad njeno zrelostjo, ki je mnogi mladi nimamo.

»Pisati dnevnik za človeka, kot sem jaz, je prav poseben občutek,« in »Prepričana sem, da ne bodo nikogar zanimali srčni izlivi ene trinajstletnice.« Mislím, da je ona zelo pripomogla za položaj večine otrok, ki ga ima danes večina otrok sveta, vendar ne vsi. Mnogo jih še vedno nima pravic.

Slika 62: Nik Cimprič, 1. r.

Mi imamo vse, kar si srce poželi. Spomnimo se, kaj pa je imela Ana. Imela ni skoraj ničesar, a imela je knjige, ki so ji krajšale čas. Želela si je le svobodo in konec nacistične morije. Skrivala se je dve leti, preden so jo odkrili. Predstavljajte si dve leti brez vseh današnjih naprav, kot so računalnik in televizija, še premikati se ni smela. Živelí so v čisti tajnosti. Tudi delavci v podjetju, ki je bilo pod skrivališčem, niso vedeli za njih, zato so morali biti popolnoma tiho.

Vedno je bila optimistična in je gledala v prihodnost, ko je hotela postati pisateljica, žal pa se ji želja ni uresničila. Ana se je v skrivališču tudi zaljubila in opisala svoja čustva do soskrivača Petra. Mnogim mladim je ta knjiga v oporo in tudi kot opomin, da se grozote, kot je bila 2. svetovna vojna, ne smejo več zgoditi. Nam mladim je Ana Frank zapustila ogromno bogastvo, da se počasi začenjamo zavedati, da se svet ne vrti samo okoli samega sebe, temveč tudi okoli vseh otrok, ki jih moramo zaščititi pred grozotami, ki jih je doživela Ana. Ana in družina so bili preganjani zaradi drugačne vere. Veliko njihovih prijateljev je podleglo nasilju nacistov. Nemci so ljudi pobijali in jih uplinili, veliko jih je umrlo od podhranjenosti. Skupaj so pobili več kot 6 milijonov Judov, s tem pa niso dosegli popolnoma ničesar.

Ana se je za razliko od današnjih najstnikov zelo rada učila in brala, mladi pa vse bolj pozabljamo na knjige in učenje. Učila se je več jezikov, saj je menila, da jih bo v prihodnosti rabila. Mnogi najstniki se ne zavedajo pomembnosti rabe tujih jezikov.

Ana je bila za razliko od današnjih najstnikov tudi zelo neuporniška in se je bolje razumela z očetom, kar je malo presenetljivo. Z očetom sta bila najboljša prijatelja še v skrivališču. Ana je bila zelo zrelo dekle, ki bi moralo biti vzor veliko najstnikom.

Čeprav vojne ni preživela, se vsi zavedamo, da je na svetu veliko spremenila in postala vzor mnogim najstnikom po celem svetu.

Domen Debeljak, 8. r.

Danes bi ljudje morali znati ceniti svobodo, ki jo imajo, saj vedno ni bilo tako. Lahko smo srečni, da živimo v miru. Občutek imam, da ljudje na znamo ceniti tistega, kar imamo. Zato bi morali biti hvaležni za stvari, za katere so lahko takrat le upali, da jih dosežejo.

Ampak kaj bi se zgodilo, če bi Ana še živela? Bi postala uspešna novinarka in pisateljica? Bi sploh imela isto željo glede poklica? Bi živela srečno življenje?

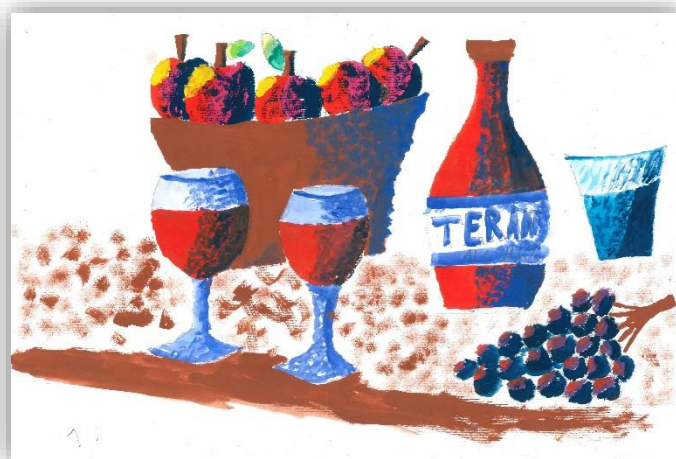
To je le nekaj izmed mnogih vprašanj, na katera odgovorov ne bomo nikoli vedeli.

Zaradi takih dogodkov, kot so se dogajali Ani Frank, smo lahko srečni in lahko cenimo tisto, česar ljudje nekje še danes po svetu nimajo. Svoboda je dar, ki ga moramo ceniti, poleg življenja.

Klavdija Osvald, 8. r.

Glede na to, da je Ana dnevnik pisala v takih letih, kot sem jaz, se mi zdi, da imava kar podobno razmišljanje. Tako ona kot jaz imava težave s starši, z ljubeznijo, a še zmeraj se mi zdi, da ona razmišlja bolj pozitivno. Dosti je razmišljala o življenju po vojni, želela si je postati pisateljica, novinarka. Vedno je upala, da se bo vojna hitro končala in bodo Židje postali enakopravni drugim.

Mi se gibamo svobodno, počnemo, kar hočemo; strese me, ko pomislim, v kakšnih razmerah so živeli oni, niso smeli iti ven, niso se mogli premikati, niso smeli prižgati luči, pogledati skozi okno, vse to zato, da jih ne bi kdo opazil, izdal in bi jih odpeljali v koncentracijska taborišča. V tem času je bilo absolutno kršenje človekovih pravic. To, da so Židom odvzeli svobodo samo zato, ker so bili druge vere, je grozno! Sploh si ne predstavljam, kako je sploh lahko prišlo do tega, da želijo ljudje drug drugemu toliko žalega. To je res grozno.

Slika 63: Marko Cimprič, 9. r.

Marija Debeljak, 8. r.

Ana je bila zame odrasla najstnica, širokega razmišljanja, vedno nasmejana in pogumna. Oklepala se je svojega dnevnika in knjig. Divjali so bombni napadi, slišalo se je brnenje letal. Takrat so nacisti preganjali Žide, saj so bili mnenja, da so drugačni in da morajo uničiti vse, ki niso nemške rase. Bili so izolirani od zunanjega sveta, ni se mogla videvati s prijateljicami, hoditi v šolo, v kino ...

Ta zgodba je name naredila velik vtis, saj dnevnik piše najstnica mojih let in pripoveduje, kako je živela v času vojne. S tem me je Ana popolnoma očarala in ko sem prebrala knjigo, sem na stvari začela gledati drugače. Rada bi ji bila podobna in imela tako odraslo mišljenje o vsem. Želim si, da na svetu ne bi bilo več vojn in prepиров, da bi bili vsi svobodni in živeli v miru brez pomanjkanja in gorja!

Urška Turk, 7. r.

Ana nam lahko da misliti, kako smo brezskrbni in svobodni, kot ptice na nebu. Kako se lahko vsak dan, kadar hočemo, gibamo zunaj na svežem zraku. Kako imamo lahko ogromno prijateljev in obilo hrane. In najpomembneje od vsega, imamo pravice. Teh nam naj ne bi nihče odvzel, kakor so delali to takrat.

Anina zgodba je zelo žalostna in osebno si ne morem predstavljati Anine bolečine in trpljenja. Ampak me je prevzela in jo občudujem, da je ostala močna! Ana je živela brez neba nad sabo, brez svežega zraka, brez žarečega sonca. In ne zavedam se dobro, kako imam lepo življenje in kaj vse lahko počnem, ne da bi me kdorkoli oviral. Za to sem zelo hvaležna, čeprav velikokrat tega ne povem naglas.

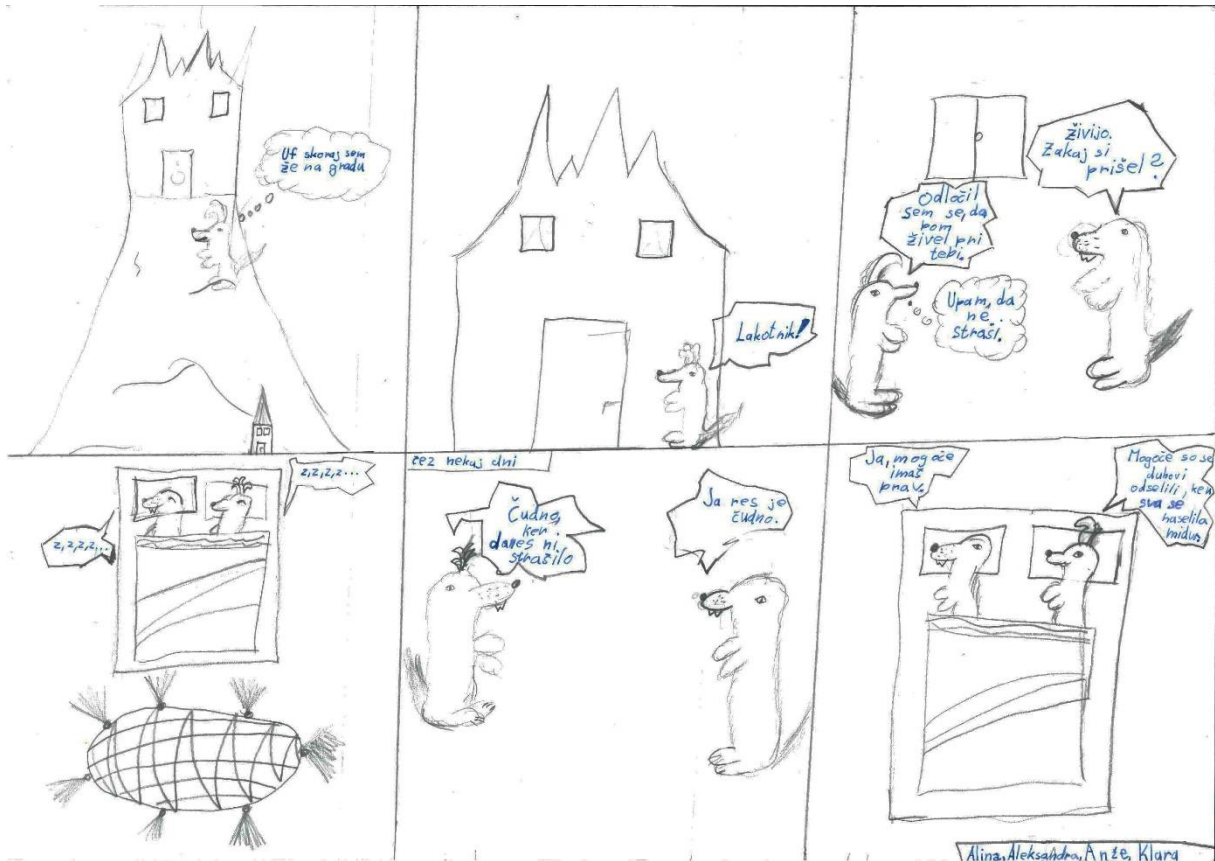
Veronika Knavs, 8. r.

Mislím, da je bila veliko bolj zrela kot njeni sovrstniki danes. V dnevniku piše, kako zelo ceni stvari, svojo domovino, družino in pa tudi skrivališče, v katerem začasno bivajo. Danes pa je tega vse manj, kar pa tudi povzroča probleme. Pisala je tudi tako rekoč o tabu temah. Anine izpovedi so še toliko bolj pretresljive, saj je po odkritju skrivališča pristala v taborišču in se ni nikoli vrnila domov. Umrla je samo 3 tedne pred osvoboditvijo taborišča.

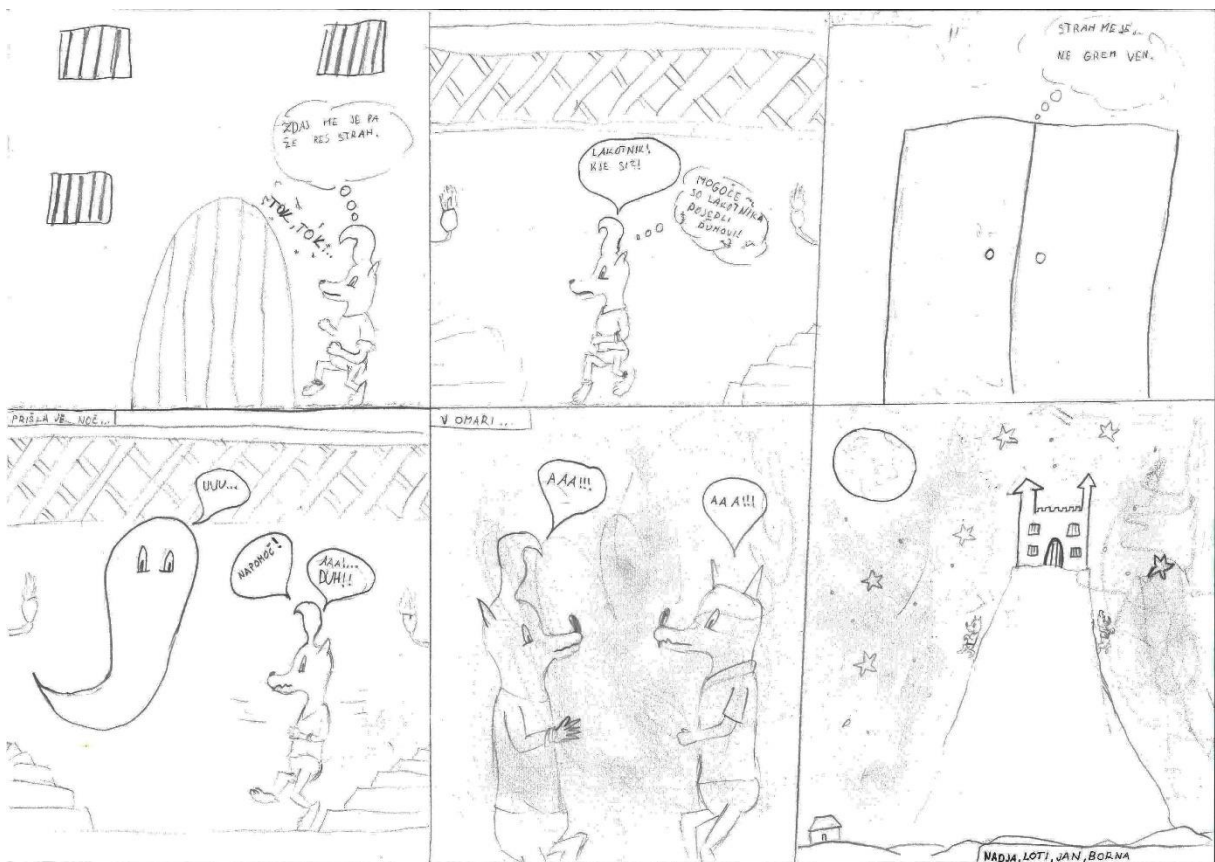
Ko je njen oče pregledaval njene zapiske iz dnevnika, se je odločil, da jih objavi in tako uresniči Anine velike želje. Najprej jih je objavil v časopisu, kmalu zatem pa je že nastala samostojna knjiga. Postala je velika uspešnica. Prevedena je v več kot 60 jezikov. Spominja nas na kruto zgodovino, ki je na srečo že za nami. Upajmo, da se to ne bo nikoli več ponovilo, in smo lahko srečni, da zdaj živimo v miru in svobodi.

Glavni nauk tega dnevnika je, da moramo biti ponosni na to, kar smo, da se ne smemo ustrašiti ovir in da upanje umre zadnje. Tudi v najtežjih časih moramo verjeti, da lahko to zmoremo in da se bo to tudi obrestovalo. Ana je v sebi imela iskrico, ki jo je znala uporabiti v najtežjih časih.

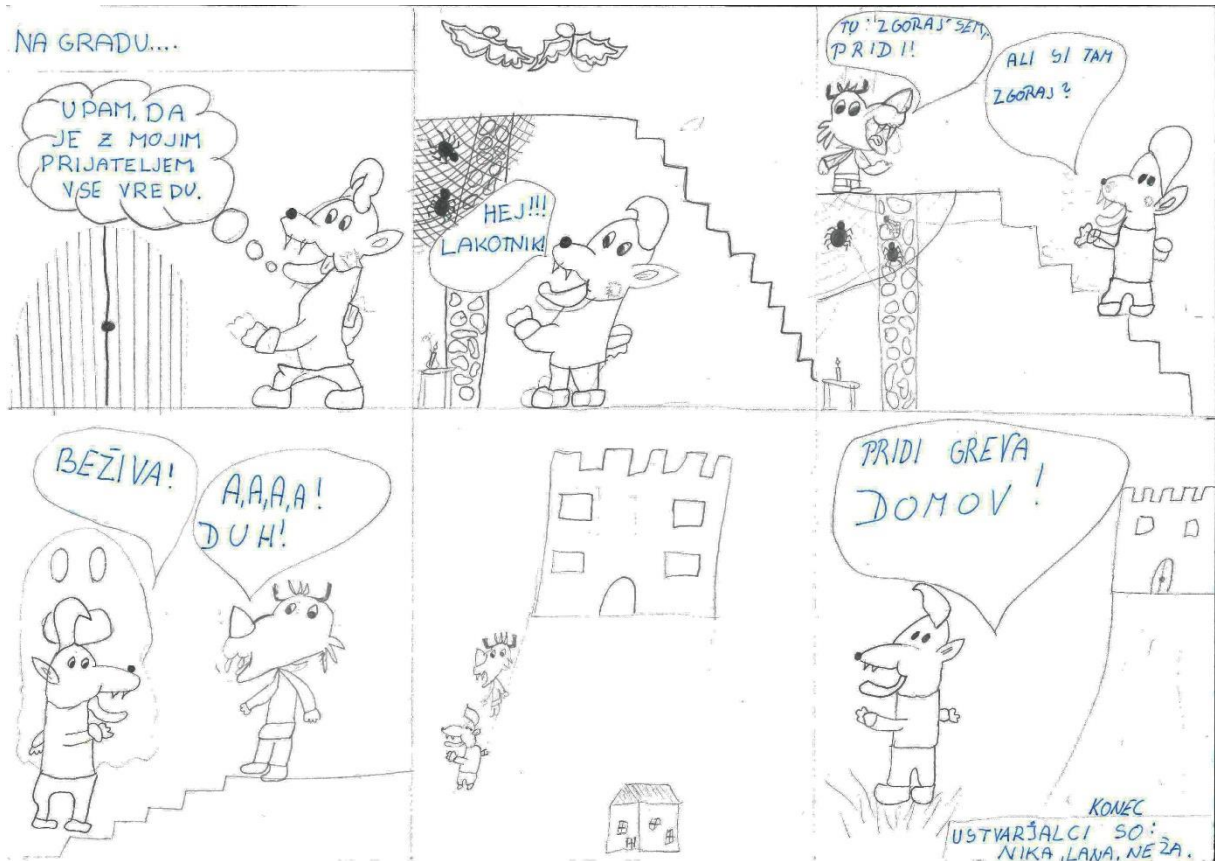
Anja Car, 8. r.

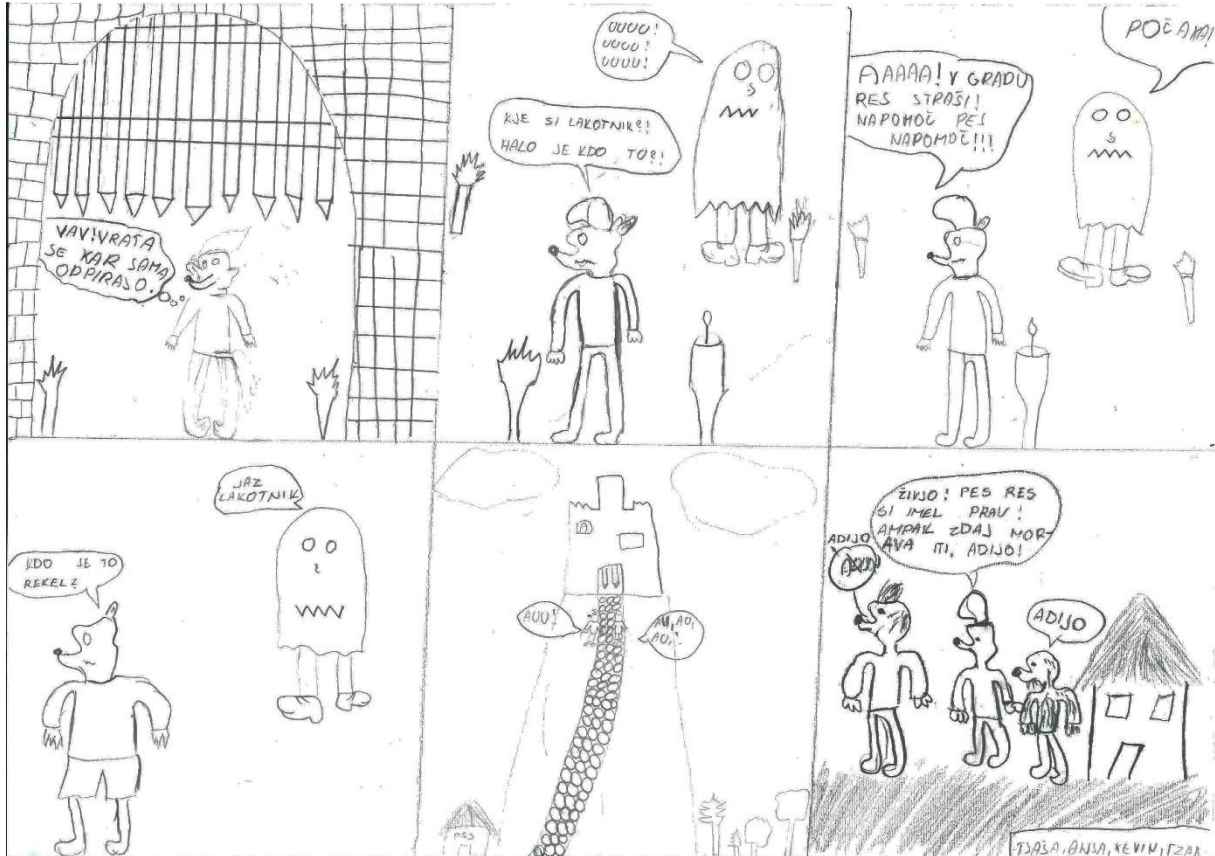
Slika 64: Alina šega, Aleksandra Kitanovska, Anže Brinšek, Klara Lavrič, 4. r.

Slika 65: Nadja Košmrlj, Loti Debeljak, Jan Debeljak, Borna Kovač, 4. r.

Slika 66: Nika Košmerl, Lana Mohar, Neža Levstik, 4. r.

Slika 67: Tjaša Mohar, Anja Mohar, Kevin Knavs, Izak Levstek, 4. r.

Še ena generacija se poslavlja iz osnovnošolskih klopi

VERZI O UČENCIH

- Želi si težjega pouka, zato v gimnazijo greLUKA.
 Noben ji pramen ne nagaja, izvrstna bo frizerkaKAJA.
 Če še tak problem imaš, pri avtu reši teALJAŽ.
 Pri motorjih zanj ni mej, že zdaj je spreten našTADEJ.
 Dru'zga nič je ne zavaja, le na športno hočeMAJA.
 Zbrusi, oblikuje, zvija, če zob ti manjka, rešiPIJA.
 Za njo v osnovni vse je šala, zato v gimnazijo greZALA.
 Noben se las ti ne zapleta, če te sfrizira našaGRETA.
 Motorko ljubi, je močan, gozdar postal bi rad našŽAN.
 Le tehnika – to zanj ni vic, mehatronik boMATIC.
 Ob računalniku pade v omamo, računalničar postal boSAMO.
 V tehniške vode svojo barko, odpeljal bo strojnikMARKO.
 V gozdu bo delal kot navit, saj gozdarstvo ljubiTIT.
 Ko otročka dobiš – kaj da zanj poskrbi naša.....AJDA?
 Noben glavnik se ne zatika, če ga suče spretnaNIKA.
 Vse, kar lepega je, mara, aranžerka naša -LARA.
 Ne bo od učenja v gimnaziji hin – saj bistre glave je.....MARTIN.
 Prava je šola dobiček na borzi – želimo 'z srca gaGAŠPERJU GORZI.

